

Український ФУТБОЛ

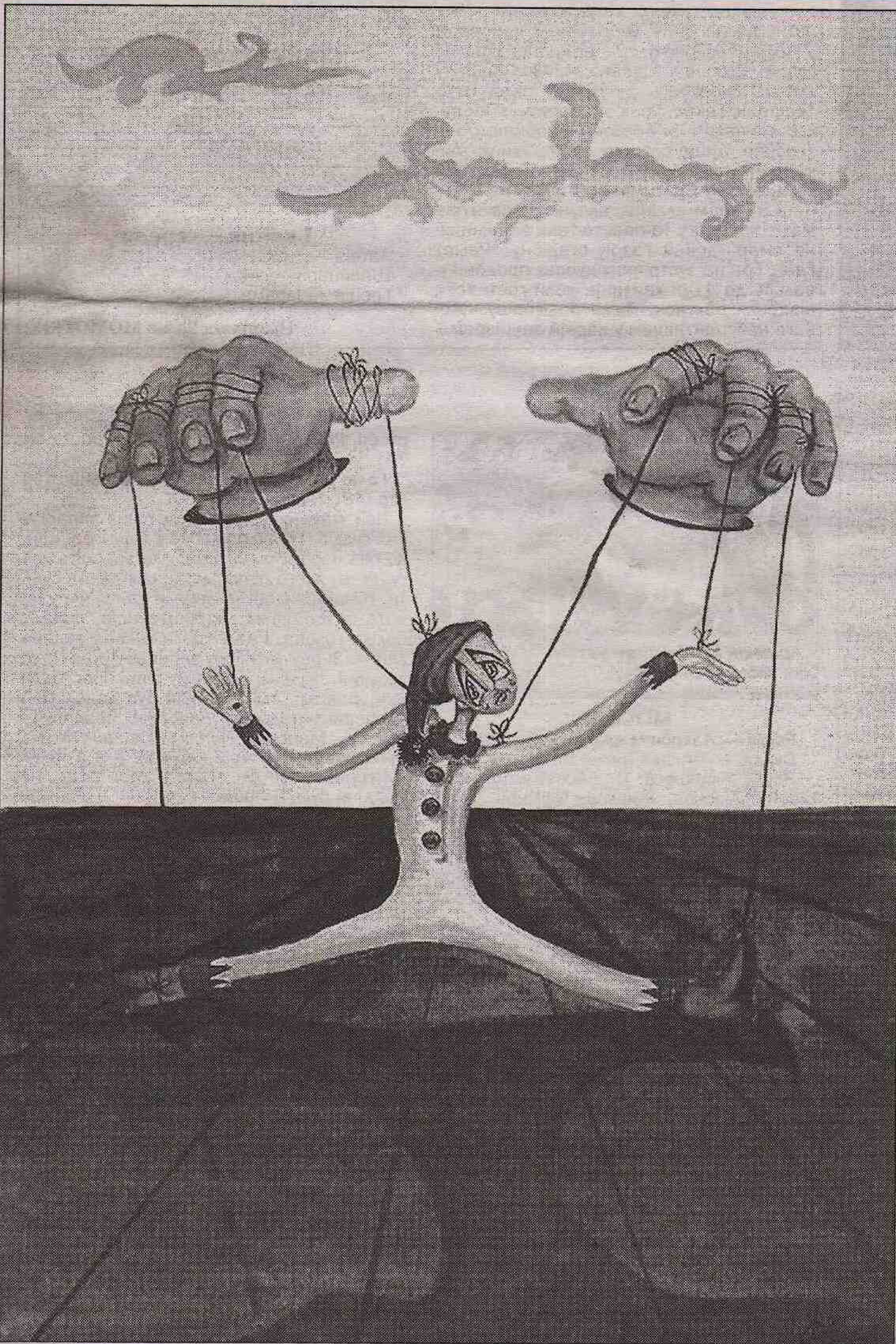

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

Вівторок, 31 березня 2009 року • № 45 (2144) • Ціна вільна

ВИНЕН СТРІЛОЧНИК?

ЗА МАТЧ У КОНЧІ-ЗАСПІ ВІДПОВІСТЬ ЛЕГЕНДА ФУТБОЛУ...

Актуально

Як відомо, матч 18-го туру прем'єр-ліги "Арсенал" – ФК "Харків" пройшов всупереч регламентним нормам на полі навчально-тренувальної бази ФК "Динамо" у Кончі-Заспі. За логікою, за такий інцидент клубу-господарю мали б зарахувати технічну поразку, аби не створювати прецедент, що будь-який клуб прем'єр-ліги може приймати домашні матчі на полях НТБ.

З моменту проведення поєдинку пройшов майже місяць, а це чотири засідання ДК прем'єр-ліги. Але реакції так і не дочекалися. Спочатку було заявлено, що УФПЛ звернулася до УЄФА та ФІФА з проханням порадити, як чинити в такому випадку (це при тому, що регламент писаний чорним по білому). Потім нашій газеті вдалося витиснути з прем'єр-ліги інформацію, що не все від неї залежить: прем'єр-ліга направила до ФФУ офіційне звернення надати від інспекторського комітету Федерації пояснення дій делегата матчу, а вже цей комітет "набрав у рота води". А на наступному засіданні це питання так само не винесли на розгляд і так само, як і на попередньому засіданні, без будь-яких пояснень, чому воно не розглядається. Закралися, щиро кажучи, сумніви щодо послідовності й прозорості у вирішенні цього питання. Виникли побоювання: чи не відтягується дане питання штучно.

У той же час керівництво ФФУ провело спільне засідання керівників комітетів Федерації та прем'єр-ліги щодо питань стадіонів, на якому зачепили й тему злощасного матчу в Кончі-Заспі. Що ж з'ясувалося? Зокрема, голова Комітету з питань стадіонів та безпеки проведення змагань віце-президент ФФУ Сергій Стороженко повідомив, що делегат цього матчу (а це був Володимир Трошкін) тимчасово відсторонений від інспектування матчів. Говорилося багато про недопрацювання, прорахунки і фактично, окрім делегата матчу, інші особи, структури та комітети винними названі не були.

Ось тут і висловимо свою думку: матч "Арсенал" — "Харків" залишать в силі, ніхто нікого не покарає, технічну поразку клуб-господар не отримає. А затулити рота тим, хто волатиме про можливий інцидент зі стадіонами, тому, кому це потрібно, не знадобиться багато сил. Таке враження, що все можуть списати винятково на делегата ФФУ. Мовляв, він в усьому винен. Чому? А так вигідно. Всі залишаться при своєму, ніхто не постраждає, а на одного можна все спихнути. Але, пробачте, про кого йде мова! Володимир Трошкін для українського футболу не остання особа і не порожній звук. Заслужений майстер спорту, заслужений тренер України, володар Суперкубка Європи і Кубка володарів кубків, чотириразовий чемпіон Радянського Союзу. А до того ж — улюбленець старшого покоління шанувальників футболу й "Динамо" зокрема! І ця людина могла з власної забаганки дозволити провести поєдинок всупереч всім регламентним нормам?! Фахівець, який сам був футболістом і майстром шкіряного м'яча, міг сам дозволити таке зневажання футбольних законів?! Вибачте, не повірю!!! А ось у те, що керівництво йому могло наказати проводити матч, поставити у безвихідь, врешті-решт, підставити його — повірю! Бо за наших реалій можливе й не таке. А тепер на всю країну оголосили, що його відсторонили від інспектування, і чомусь думається, що на цьому ті, хто його підставив, не зупиняться.

Можливо, автор надзвичайно наївний та, напевно, було б чесно, якби ті, за потуранням кого стався інцидент у Кончі-Заспі, вибачилися і не підставляли таку непересічну для футболу людину. Однак чи буде таке? Кому хочеться підставлятися?

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

Англія — Словаччина — 4:0 (1:0).

Англія: Джеймс (Фостер, 46), Глен Джонсон, Апсон, Террі, Ешлі Коул, Леннон (Бекхем, 46), Беррі, Лемпард, Джеррард (Даунінг, 46), Руні, Хескі (Карлтон Коул, 14; Крауч, 35; Каррік, 74).

Словаччина: Сенечки, Пекарик, Валахович, Шкртел, Чех (Голошко, 46), Забавник, Кархан (Штрба, 83), Шестак (Якубко, 72), Козак (Сапара, 63), Гамшик (Мінтал, 79), Віттек (Йєндришек, 46).

Голи: Хескі (7), Руні (68, 90+1), Лемпард (82).

Поки збірна України відпочиває і готується до матчу середи на одній із баз англійців, самі родоначальники футболу вирішили не розслаблятися й провести товариський матч із збірною Словаччини. Відсутність турнірного значення наклала свій відбиток на гру – почавши в звичному британському темпі, господарі все ж таки дозволяли собі велику частину матчу проводити пішки, на класі притримуючи словаків.

Рахунок у дебюті матчу відкрив Еміл Хескі. Лемпард з лівого флангу виконав простріл, а форвард "Астон Вілли", отримавши м'яч на ближній стійці, в дотик переправив його в ближній кут воріт. На 68-й хвилині Руні використав навіс Бекхема в штрафну збірною Словаччини й головою переправив м'яч у ворота Сенечки — 2:0. Згодом Лемпард "прошив" оборону словаків на лівому фланзі й точно вдарив із гострого кута. 3:0. А в доданий арбітром час знову Руні, використавши помилку гостей в обороні, зробив рахунок взагалі непристойним — 4:0.

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Наш сайт в інтернеті www.ukrainian-football.com

Передплатити «Український футбол» на кожен наступний місяць можна до 10 числа попереднього. Тобто на травень — до 10 квітня.

Група 1

ТАКАЛІ

Мальта — Данія — 0:3 (0:2).

Суддя: Т. Микульський (Польща).

Мальта: Хейбер, Каруана (Мускат, 70), Агіус, Дімеч, Бріффа (Барбара, 84), Коен, Бахада, Пейс, Богданович, Міфсуд, Шембрі (Агіус, 72).

Данія: Соренсен, Кролдруп, Аггер, М. Якобсен, Л. Якобсен, Поульсен, Йоргенсен, Роммедаль, Єнсен (Леон, 63), Бендтнер (Боррінг, 30), Ларсен (Нордстранд, 82).

Голи: Ларсен (12, 23), Нордстранд (90).

ТІРАНА

Албанія — Угорщина — 0:1 (0:1).

Суддя: Б. Куйперс (Голландія).

Албанія: Хіді, Вангелі, Даллку, Цуррі, Цана, Лала, Скела, Дуро, Ліка (Бакай, 70), Беріша, Салліхі.

Угорщина: Бабош, Вашко, Ванцак, Бодор, Железі, Халмосі, Дардай, Хайнал (Вадош, 79), Хусті, Рудольф, Торгелле (Пріскін, 86).

Гол: Торгелле (38).

Унаслідок помилки захисника полтавської "Ворскли" Армендa Даллку на 38-й хвилині м'яч потрапив до нападника німецького "Аугсбурга" Шандора Торгелле, який з більш ніж зручної позиції зумів переграти голкіпера криворізького "Кривбасу" Ісліі Хіді. Цей епізод і став вирішальним у матчі. Господарі поля після цього знітилися і не змогли нічого змінити, а угорці лише тримали рахунок.

ПОРТУ

Португалія — Швеція — 0:0.

Суддя: Ф. Блекере (Бельгія).

Португалія: Едуарду, Пепе, Босінгва (Роландо, 45+1), Карвалью, Бруну Алвеш, Дуда, Тьяго Мендеш (Деко, 62), Рауль Мейрелеш, Данні (Угу Алмейда, 66), Симау Сабрроза, Криштіану Роналду.

Швеція: Ісакссон, Меллберг, Майстрович, Нільссон, Ельм, Кельльстрьом, Свенссон (Себастьян Ларссон, 80), Хольмен (Вільгельмссон, 57), Елмандер (Берг, 86), Хенрік Ларссон.

Не було в цьому матчі (до речі, вважався він того дня другим за рівнем інтересу після протистояння Іспанії та Туреччини) ані голів, ані навіть жовтих карток. Але були цікаві моменти.

У середині першого тайму Дуда несподівано пробив по воротах збірної Швеції, коли усі чекали навісного паса — Ісакссон перевів м'яч у стійку! Через три хвилини супермоментом відповіли шведи: Елмандер пробив головою, після чого снаряд зачепив поперечку воріт Едуарду! Окрім цих епізодів, варто відзначити належну активність Криштіану Роналду й удар Симао на 43-й хвилині низом, коли м'яч пройшов у сантиметрах від стійки.

На початку другого тайму глядачі бачили обмін гострими атаками, на завершальних стадіях яких простежувалася безвідповідальність як з боку нападників, так і з боку оборонців, проте голів так і не було. Чим далі, тим частіше команди застосовували дальні удари: комбінувати — занадто складна справа для них. Португалія мала відчутну перевагу, проте дотиснути суперника не змогла.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Данія	4	3	1	0	9-2	10
2. Угорщина	*5*	*3*	*1*	*1*	*5-2*	*10*
3. Португалія	5	1	3	1	6-3	6
4. Швеція	4	1	3	0	2-1	6
5. Албанія	6	1	3	2	3-3	6
6. Мальта	6	0	1	5	0-14	1

1 квітня — середа

Данія — Албанія
Угорщина — Мальта

Підготував Андрій ГАЛАКА.

Чергове розчарування португальців.

Група 2

Ситуація у групі 2 загострилася.

ТЕЛЬ-АВІВ

Ізраїль — Греція — 1:1 (0:1).

Суддя: Розетті (Італія).

Ізраїль: Ават, Сабан, Бен-Хаїм, Кейнан, Даян, Бенаюн (Каял, 76), Коен (Вермот, 85), Альберман, Голан, Барда (Йітцакі, 60), Бен Саар.

Греція: Халкіас, Сейтарідіс, Делас, Пападопулос, Кирієкос, Торосидіс, Карагуніс, Басінас (Самарас, 61), Ціоліс (Пацацоглу, 88), Гекас, Харістеас.

Голи: Голан (55) — Гекас (41).

Уже зі старту підопічні Рехагеля заволоділи відчутною перевагою. Довгі розіграші на власній половині поля у виконанні гостей викликали свист трибун на їхню адресу. Господарі ніяк не могли хоча б зачепитись за м'яч, і кілька разів мали витягати шкіряного з власних воріт. Спочатку Делас дуже небезпечно пробивав в падінні головою, але врятував ізраїльський захисник Сабан. Майже відразу змусив схопитись за голову пана Отто Теофаніс Гекас. Грек запоров чистий вихід віч-на-віч з Аватом, пробивши незграбно. Лише ближче до середини тайму господарі почали прокидатись. На 21-ій хвилині Бен Саар міг вийти на побачення з кіпером еллінів, але не зумів втримати рівновагу та просто-таки завалився на смарагдовий газон стадіону "Рамат Ган". Гра на зустрічних курсах продовжувалась до 41-ої хвилини, коли гості таки відкрили рахунок. Після розіграшу кутового найспритнішим у карній зоні ізраїльтян був Гекас, який в дотик переправив сферу в ворота Авата – 0:1! Перерва.

Другу половину зустрічі команди розпочали в тому ж дусі, що й першу. Міг закріпити перевагу своєї команди Карагуніс, але футбольний бог був на боці господарів. За такої гри досить несподіваним виявився гол збірної Ізраїлю. Елліни прогавили зразкову атаку суперників, в ході якої шкіряна куля була доставлена до володінь гостей в кілька дотиків. Завершив же невеличке футбольне диво Голан – 1:1!

ЛЮКСЕМБУРГ

Люксембург — Латвія — 0:4 (0:1).

Суддя: Уітбі (Уельс).

Люксембург: Жобер, Пляйн, Яніш, Хофман, Мютш, Штрасер, Петерс, Бетмер, Левек (Ломбарделі, 66), Паял (Герсон, 46), Бенсі (Кітенге, 70).

Латвія: Ванінс, Клава, Горкс, Івановс, Качановс, Колесниченко, Жигаєвс (Вишняковс, 66), Астаф'євс, Кауна (Рубінс, 77), Карлсонс, Верпаковськис (Перепльоткінс, 72).

Голи: Карлсонс (25), Кауна (48), Вишняковс (71), Перепльоткінс (85).

КИШИНІВ

Молдова — Швейцарія — 0:2 (0:1).

Суддя: Макдональд (Шотландія).

Молдова: Намашко, Лащенков, Савінов, Армас (Маноліу, 84), Головатенко, Єпуряну, Гацкан, Іонице (Чеботар, 56), Бугайов, Алексеєв, Калінков.

Швейцарія: Бенальйо, Ліхтштайнер, Маньїн, Сендерос, Грихтінг, Хугель, Барнета (Джуру, 90), Інлер, Падаліно (Желсон, 79), Фрай, Нкуфо (Дердійок, 79).

Голи: Фрай (32), Желсон (90).

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Греція	5	3	1	1	10-3	10
2. Швейцарія	*5*	*3*	*2*	*0*	*10-5*	*9*
3. Ізраїль	5	2	2	1	8-7	8
4. Латвія	5	2	1	2	8-6	7
5. Люксембург	5	1	1	3	3-11	4
6. Молдова	5	0	1	4	2-9	1

1 квітня — середа

Латвія — Люксембург
Швейцарія — Молдова
Греція — Ізраїль

Підготував Вадим МОМОТЮК.

Група 3

БЕЛФАСТ

Північна Ірландія — Польща — 3:2 (1:1).

Суддя: М. Ханссон (Швеція).

Північна Ірландія: Тейлор, Макалі, Крейган, Х'юз, Еванс, Джонсон, Клінган, Маккан, Брант, Хілі (Літтл, 90+2), Фіней (Беїрд, 84).

Лідерство у групі неочікувано захопили північноірландці.

Польща: Боруц, Василевський, Дудка, Жевлаков (Босакі, 65), Вавржиньяк, М.Левандовський, Герреро, Кшинувек, Бандровський (Блащиковський, 60), Р.Левандовський, Йєлен (Сагановський, 71).

Голи: Фіней (10), Еванс (46), Жевлаков (61, у свої ворота) — Йєлен (27), Сагановський (90+1).

Ця перемога дала змогу північним айришам посісти перше місце в слов'янській групі. Втім, лише за набраними очками, а ось за втраченими словаки, які пропускали цей тур, — поза конкуренцією.

Після автогола Жевлакова в середині другого тайму було майже все зрозуміло — рахунок став 3:1, а в атаці в слов'ян практично нічого не виходило. Свій другий м'яч гості забили вже під завісу, подарувавши глядачам на трибунах декілька напружених хвилин до фінального свистка.

МАРИБОР

Словенія — Чехія — 0:0.

Суддя: П. Проенса (Португалія).

Словенія: Ханданович, Маврич, Філекович, Цезар, Йокич, Шишич (Жлогар, 83), Корен, Комац (Меяч, 85), Кірм, Новакович, Дедич (Любіянкич, 67).

Чехія: Чех, Григера, Уйфалуші, Розеналь, Янкуловський, Сьонко, Полак, Плашил, Ширл (Кадлєц, 76), Барош, Сверкош (Нецид, 79).

Здається, що в чехів намалювалися доволі серйозні проблеми з кадрами, й найсильніша команда Східної Європи останніх років п'ятнадцяти поступово стає сіреньким середнячком. Судіть самі: колишні лідери вже відверто старі, а достойної зміни немає. З більш-менш відомих молодих чехів — Томаш Нецид з московського ЦСКА, Міхал Кадлєц з леверкузенського "Байєра" та Мартін Фенін з "Айнтрахта", але вони ще достоту молоді, щоб робити погоду. Та й, будемо відверті, їх занадто мало, порівнянно з тими ж хорватами, які, здається, перехоплюють ініціативу у чехів.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Північна Ірландія	6	3	1	2	11-6	10
2. Словаччина	*4*	*3*	*0*	*1*	*8-5*	*9*
3. Чехія	5	2	2	1	5-2	8
4. Словенія	5	2	2	1	5-3	8
5. Польща	5	2	1	2	8-7	7
6. Сан-Марино	5	0	0	5	1-15	0

1 квітня — середа

Північна Ірландія — Словенія
Чехія — Словаччина
Польща — Сан-Марино

Підготував Олександр ОЗІРНИЙ.

Група 4

Аршавін спостерігає за тим, як забиває Зирянов.

МОСКВА

Росія — Азербайджан — 2:0 (1:0).

Суддя: С. Гуменні (Бельгія).

Росія: Акинфеєв, В. Березуцький, Ігнашевич, Анюков, Жирков, Семшов, Зирянов, Семак (Дзагоєв, 56), Денисов, Аршавін, Павлюченко (Погребняк, 72).

Азербайджан: Велієв, Меліков, Юнісоглу, Шукюров, Садигов, Бахшиєв, Магеррамов, Аббасов, Фабіо Рамім (Гомес, 61), Субашич (Джавадов, 46), Надиров.

Голи: Павлюченко (32), Зирянов (71).

Гра росіян з азербайджанцями вийшла напрочуд нудною. Моментів було мало, бажання — теж. В основі вийшли зіркові Павлюченко і Аршавін. Перший забив сам і віддав голеву на Зирянова, а ось Андрій так і не зміг мотивувати себе, відзначившись лише нереалізованим небезпечним моментом на початку другого тайму.

У цілому збірна Росії провела далеко не кращий матч і цілком могла порадувати більше семидесятитисячну аудиторію уболівальників красивішою грою.

ЛЕЙПЦІГ

Німеччина — Ліхтенштейн — 4:0 (2:0).

Суддя: І. Іщенко (Україна).

Німеччина: Енке, Лам (Марин, 78), Мертезакер, Янсен (Хельмес, 64), А.Бек, Таскі, Хітцльшпергер, Баллак, Швайнштайгер (Рольфес, 88), Подольський, Гомес.

Ліхтенштейн: Йєле, Мартін Стокласа, Міхаель Стокласа, Вогт, Рітцбергер, Оехрі, Гертсер, Ройєр, Р.Бухель, Фрік, Т.Бек (Р.Бек, 74)

Голи: Баллак (4), Янсен (9), Швайнштайгер (48), Подольський (50).

Цей матч є індикатором рівня українських суддів. Ні, відпрацював наш Ігор Іщенко без особливих огріхів, але зверніть увагу на те, якого рівня матчі нам дають судити. Німці швиденько забили два м'ячі у ворота безпомічних ліхтенштейнців, щоб не боліла голова, і далі грали в своє задоволення. Знову за збірну забиває Лукас Подольський, який на клубному рівні просто ніякий. Взагалі, склад німців був доволі-таки експериментальним: Лам грав праворуч у захисті, Марсель Янсен — в центрі (мабуть, вперше в своїй кар'єрі). Але з таким суперником міг би вийти й герр Льов, навряд чи було б гірше.

КАРДИФФ

Уельс — Фінляндія — 0:2 (0:1).

Суддя: Гонсалес (Іспанія).

Уельс: Хеннессі, Гантер, Бейл, Флетчер (Робінсон, 65), Коллінз, Ньятанга, Девіс, Белламі, Кумас, Ледлі (Ірншоу, 71), Едвардс (Ремсі, 57).

Фінляндія: Яаскелайнен, Пасанен, Калліо, Хююпяя, Тихінен, А.Єременко (Шьолунд, 78), Р.Єременко, Форсселл (Кукі, 89), Літманен, Хейккінен, Юханссон.

Голи: Юханссон (43), Кукі (90).

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Німеччина	5	4	1	0	16-4	13
2. Росія	*4*	*3*	*0*	*1*	*8-3*	*9*
3. Фінляндія	4	2	1	1	6-6	7
4. Уельс	5	2	0	3	4-5	6
5. Азербайджан	4	0	1	3	0-4	1
6. Ліхтенштейн	5	0	1	4	0-12	1

1 квітня — середа

Ліхтенштейн — Росія
Уельс — Німеччина

Підготував Ігор БЄЛОВ.

Група 5

МАДРИД

Іспанія — Туреччина — 1:0 (0:0).

Суддя: Бузакка (Швейцарія).

Іспанія: Касильяс, Альбіоль, Капдевіла, Піке, Серхіо Рамос, Касорла (Сильва, 75), Хабі Алонсо, Сенна, Хаві, Торрес (Льоренте, 88), Вілья (Мата, 63).

Туреччина: Волкан Демірель, Хакан Балта, Гекхан Генюл, Емре Ашик, Мехмет Ауреліо, Арда Туран (Гекхан Юнал, 76), Ібрагим Юзюмез, Емре Белезоглу (Сабрі Саріоглу, 84), Тунджай Шанлі, Ніхат Кахведжі, Семих Шентюрк (Айхан Акман, 56)

Гол: Піке (60).

Перший гол Херарда Піке на міжнародній арені дозволив іспанцям здобути п'яту перемогу поспіль в кваліфікації, здолавши на "Сантьяго Бернабеу" збірну Туреччини.

Під кінець години гри Хаві Ернандес подав зі штрафного, м'яч від Серхіо Рамоса відскочив прямо на Піке, і оборонцю "Барселони" в цій ситуації схибити було складніше, ніж потрапити у ворота. Чемпіони Європи впевнено лідирують у своїй групі, випереджаючи команду Боснії і Герцеговини, що йде другою, на шість очок.

Варто відзначити, що збірна Туреччини чинила господарям дуже гідний опір. Підопічні Фатіха Теріма впевнено захищалися, тоді як Ніхат Кахведжі міг відкрити рахунок ще на п'ятій хвилині. Незабаром по воротах бив вже Семіх Шентюрк — Касильяс був напоготові. Перший по-справжньому небезпечний момент іспанці, чия безпрограшна серія налічує вже 30 матчів, створили лише перед самою перервою. Фернандо Торрес пробив з лінії штрафного, проте Волкан Демірел врятував свою команду.

На початку другого тайму на ударну позицію вийшов Тунджай Шанлі — трохи нечно. Давид Сильва, Хабі Алонсо й Рамос могли подвоїти перевагу команди Вісенте Дель Боске, та екс-тренера мадридського "Реала" напевно порадувала й мінімальна перемога.

Торреса м'яч не слухався.

Форвард "Вольфсбурга" скористався плутаниною в обороні господарів і відкрив рахунок вже на сьомій хвилині. У кінці першого тайму Уеслі Сонк вилучив у стійку, проте вирівняти рівновагу "червоним дияволам" вдалося лише на 65-й хвилині, коли відзначився Мусу Дембеле, який скористався подачею Жиля Свертса.

Потім гра була перервана на кілька хвилин через безлад на трибунах, а після відновлення зустрічі гості знову вийшли вперед. Яхич вийшов віч-на-віч з воротарем Стейн Стейненом і переправив м'яч у ворота. На 81-й хвилині на рандеву із Стейненом пішов вже Златан Байрамович, і знов голкіпер господарів був безсилий. У час, що залишився, суперники обмінялися уколами — в складі Боснії і Герцеговини відзначився Мисимович, а в бельгійців пенальті реалізував Сонк.

ГЕНК

Бельгія — Боснія і Герцеговина — 2:4 (0:1).

Суддя: Іванов (Росія).

Бельгія: Стейнен, Вермален, Демс (де Суттер, 79), Симонс, Феллаїні, Дефур (Поконьолі, 69), Мудингаї, Свертс, Дембеле, Сонк, Де Камарго (Хазар, 45).

Боснія і Герцеговина: Супич, Надаревич, Берберович, Яхич, Е.Спахич (Мравац, 60), Муратович, Ібричич, Панджа, Муслимович (Байрамович, 70), Мисимович, Джеко (П'янич, 89).

Голи: Дембеле (65), Сонк (89, пен.) — Джеко (7), Яхич (74), Байрамович (81), Мисимович (86).

Едін Джеко забив швидкий гол і надихнув партнерів по збірній Боснії і Герцеговини на перемогу в поєдинку проти бельгійців.

ЄРЕВАН

Вірменія — Естонія — 2:2 (1:1).

Суддя: Вільмес (Люксембург).

Вірменія: Березовський, Арзуманян, Овсепян, Аракелян, Восканян (Едигарян, 46), Мхитарян, Арт.Карамян (Мкоян, 52), Арм.Карамян, Минасян, Пачаян (Акобян, 79), Мкртчян.

Естонія: Парейко, Рянх, Пійройя, Ліндпере, Кінк (Сааг, 54), Вунк, Васильєв (Зеньов, 76), Дмитрієв, Воскобойников (Камс, 87), Клаван, Ягер

Голи: Мхитарян (32), Едигарян (88) — Воскобойников (36), Сааг (68).

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Іспанія	5	5	0	0	11-1	15
2. Боснія і Герцеговина	5	3	0	2	16-6	9
3. Туреччина	5	1	3	1	5-3	6
4. Бельгія	5	2	1	2	9-9	7
5. Естонія	5	0	2	3	4-15	2
6. Вірменія	5	0	1	4	3-14	1

1 квітня — середа

Туреччина — Іспанія
Боснія і Герцеговина — Бельгія
Естонія — Вірменія

Підготував Юрій ГРОМОВ.

Група 7

КАУНАС

Литва — Франція — 0:1 (0:0).

Суддя: Брамхар (Голландія).

Литва: Карчемарскас, Скерла, Климавичюс, Шемберас, Дедура, Савенас (Івашкявічюс, 66), Д.Чеснаускіс, Шернас, Е.Чеснаускіс (Миколюнас, 86), Данилявичюс, Панка (Пошкус, 81).

Франція: Манданда, Санья, Скиллачі, Евра, Галлас, Тулалан, Діарра, Рибері, Гуркюфф (Насрі, 78), Анрі, Луюндула (Бензема, 64).

Гол: Рибері (67).

Із стартовим свистком арбітра французи пішли в атаку. Початковий штурм гостей мало не приніс їм успіх. На 7-й хвилині Луюндула праворуч ввірвався в штрафну, але голкіпер Карчемарскас його небезпечний удар відбив ногами.

Господарі й не думали відсиджуватися в обороні: всього через три хвилини вони дійшли до чужої штрафної, але навіс Едгараса Чеснаускіса голкіпер гостей Стів Манданда відбив кулаками. Після бурхливого початку гра поступово заспокоїлася. Господарі досвідчено захищалися, а французи намагалися розтягнути оборону за допомогою позиційного нападу. Активніше за інших діяв Франк Рибері: він багато пересувався по всьому фронту атаки, намагаючись знайти шпарину в обороні суперника, але довгий час йому це не вдавалося. На 35-й хвилині прибалтійці, які діяли на контратаках, могли вийти вперед, але свою нагоду не реалізували. Проте найнебезпечніший момент в першому таймі організували французи. За дві хвилини до перерви Тьєррі Анрі головою відкинув м'яч Жеремі Тулалану, який бив по воротах з восьми метрів. Карчемарскас знову відбив м'яч ногою.

Після перерви французи знову пішли в атаку. Після помилки Дедури на рандеву з голкіпером втік Луюндула, проте дуже далеко відпустив від себе м'яч, і вартовий воріт господарів ліквідував загрозу.

Єдиний гол в матчі був забитий на 67-й хвилині. Рибері, отримавши м'яч за межами штрафної, миттєво сильно пробив — Карчемарскас м'яча торкнувся, але перевести його за лицеву лінію не зумів.

КОНСТАНЦА

Румунія — Сербія — 2:3 (0:2).

Суддя: Трефолоні (Італія).

Румунія: Лобонц, Контра, Рац, Тамаш, Д.Стойка, Редой, Костя (Букур, 63), Кодря (Танасе, 46), Марика, Муту, Василич (М.Нікулає, 76).

Сербія: Стойкович, Драгутинович, Видич, Іванович, Пантелич (Суботич, 65), Станкович, Милияш, І.Обрадович, Міл.Йованович (Янкович, 61), Жигич, Красич.

Голи: Марика (50), Стойка (74) — Йованович (17), Д.Стойка (44, у свої ворота), Іванович (59).

Серби втримали переможний рахунок, незважаючи на шквал атак господарів в другому таймі, й укріпили свої позиції в групі.

Перший небезпечний момент виник біля воріт сербів — на 12-й хвилині хороша можливість відкрити рахунок була в Муту, але Стойкович відвів загрозу. Згодом підопічні Радомира Антича заволоділи ініціативою, завдяки високій техніці і швидкісним якостям Станковича, Йовановича й Мілоша часто вдавалися до небезпечних контратак. Саме після однієї з них півзахисник московського ЦСКА пробив у стійку, а першим на добиванні був Йованович.

Під кінець години гри Йованович міг оформити дубль, проте в тому епізоді румун врятував Богдан Лобонц. Кращі ж моменти господарів в першому таймі припали на долю Муту, але тому не дозволили відзначитися Драгутинович і Стойкович. За хвилину до закінчення першої половини серби забили другий м'яч — після кутового з лівого флангу Стойка вдруге переграв Лобонца.

Рибері рятує Доменека.

У другому таймі румуни почали грати агресивніше. Роль першої скрипки в господарів грав невгамовний Муту, який віддав результативні передачі Мариці й Стойко. А три очки сербам приніс Іванович.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Сербія	5	4	0	1	12-5	12
2. Литва	5	3	0	2	6-4	9
3. Франція	4	2	1	1	6-6	7
4. Австрія	4	1	1	2	5-7	4
5. Румунія	4	1	1	2	5-8	4
6. Фарерські острови	4	0	1	3	1-5	1

1 квітня — середа

Франція — Литва
Австрія — Румунія

Підготував Юрій ГРОМОВ.

Група 8

ПОДГОРИЦЯ

Чорногорія — Італія — 0:2 (0:1).

Суддя: Аткінсон (Англія).

Чорногорія: Полексич, Баша, Павичевич, Батак, Вукчевич (Зверотич, 89), Йоветич, Дьялович (Бекираж, 71), Бошкович, Божович, Пекович (Вуйович, 79), Дринчич.

Італія: Буффон, Дзамбротта, Гроссо, Кьєлліні, Каннаваро, Де Россі, Квальярелла, Паломбо, Яквінта (Пацціні, 59), Пірло (Брігі, 81), Ді Натале (Пепе, 9).

Голи: Пірло (11, пен), Пацціні (74).

Збірна Чорногорії, в складі якої дебютував захисник московського "Локомотива" Марко Баша, мала намір дати бій чемпіонам світу. Але робити це довелося без ключового гравця атаки і капітана Мірко Вучинича, який пропускав гру через дискваліфікацію. Вже в дебюті поєдинку через травму поле покинув Антоніо Ді Натале, якого замінив його одноклубник Симоне Пепе. А через хвилину після прострілу Пірло рукою зіграв Радослав Батак, і суддя призначив пенальті, який чітко реалізував сам же Пірло. Гра до 74-ї хвилини проходила на зустрічних курсах, але гол дебютанта "скуадри адзурри" Пацціні зняв всі питання про переможця гри.

ДУБЛІН

Ірландія — Болгарія — 1:1 (1:0).

Суддя: Берек (Хорватія).

Ірландія: Гівен, О'Ши, Макшейн, Данн, Кілбейн, Стівен Хант, Уілан, Ендрюс, Роббі Кін, Дойл, Макгіді (Кіоф, 90).

Болгарія: Іванков, Томашич, Стоянов, Манолєв, Петров, Міланов (Кишишев, 23), Ангелов, Попов (Димитров, 45), Телкийськи, Рангелов, Георгієв (Макрієв, 66).

Голи: Данн (1) — Кілбейн (75, у свої ворота).

Збірна Ірландії втратила перемогу в домашньому поєдинку проти болгарської команди. Оборонець "Манчестер Сіті" Річард Данн вже на першій хвилині відкрив рахунок, проте на 74-й хвилині після удару Стіляна Петрова м'яч рикошетом від Кевіна Кілбейна влетів у ворота Шея Гівена. Втім навіть нічия зберегла ірландцям непогані шанси на перше або друге місце в групі, оскільки збірна Болгарії відстає на сім очок.

Болгари продовжили нічийну серію.

ЛАРНАКА

Кіпр —Грузія — 2:1 (1:0).

Суддя: Фотрель (Франція).

Кіпр: Христо, Хараламбус (Ясумі, 90), Кристофі, Алонефтіс (Панагі, 69), Іліа, Гарпозис, Александру, Константину, Микаїл, Горгаліди, Сатциас (Авраам, 82).

Грузія: Ломая, Лобжанідзе, Квахадзе, Шашиашвілі, Размадзе, Іашвілі, Одікадзе, Мчедлідзе (Сірадзе, 28), Хізанішвілі, Гоциридзе, Кобіашвілі.

Голи: Константину (33), Кристофі (56) — Кобіашвілі (71, пен).

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Італія	5	4	1	0	8-2	13
2. Ірландія	5	3	2	0	6-3	11
3. Кіпр	4	1	1	2	4-5	4
4. Болгарія	4	0	4	0	3-3	4
5. Чорногорія	4	0	2	2	3-6	2
6. Грузія	6	0	2	4	4-9	2

1 квітня — середа

Італія — Ірландія
Болгарія — Кіпр
Грузія — Чорногорія

Підготував Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Група 9

АМСТЕРДАМ

Голландія — Шотландія — 3:0 (2:0).

Суддя: Дюамель (Франція).

Голландія: Стекеленбург, Оойєр, ван Бронкхорст, ван дер Віл, Матейсен, ван Боммель, де Йонг (Схаарс, 81) , Роббен, Кюйт, ван Персі, Хунтелаар (Афеллай, 80).

Шотландія: Макгрегор, Колдуелл, Александер (Хаттон, 74), Берра, Нейсміт, Фергюсон, Браун, Тіл (Моррісон, 86), Флетчер, Міллер (Флетчер, 72), Маккормак.

Голи: Хунтелаар (30), ван Персі (45), Кюйт (77, пен).

Гра між суперниками, що займають перше й друге місця в групі 9, тільки зайвий раз підкреслила ту прірву, яка існує між збірною Голландії та рештою команд. Свій єдиний шанс забити гол шотландці втратили на самому початку матчу, коли Міллер з правого флангу міг вийти сам на сам із Стекеленбургом, але його "з'їв" Матейсен. Надалі гра повністю проходила під диктування "помаранчевої" команди, яка закономірно перемогла з великим рахунком завдяки голам Хунтелаара, ван Персі та Кюйта.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Голландія	4	4	0	0	8-1	12
2. Ісландія	4	1	1	2	4-6	4
3. Шотландія	4	1	1	2	2-5	4
4. Македонія	3	1	0	2	2-3	3
5. Норвегія	3	0	2	1	2-3	2

1 квітня — середа

Голландія — Македонія
Шотландія — Ісландія

Підготував Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

У Хунтелаара справи пішли і в клубі, і в збірній.

Ісмаель БАНГУРА:

У ПІВФІНАЛІ ХОЧУ ЗІГРАТИ З "МАРСЕЛЕМ"

Нападник "Динамо" Ісмаель Бангура не з чуток знайомий з французьким чемпіонатом — за чотири роки, проведені в "Аяччо" та "Ле Мані", встиг ознайомитися з рівнем місцевого футболу. В інтерв'ю кореспондентові клубної прес-служби "Динамо" гвінейський форвард поділився своїми враженнями про майбутнє протистояння "Динамо" з ПСЖ в чвертьфіналі Кубка УЄФА.

— Ісмаелю, як ти оцінюєш шанси "Динамо" пройти ПСЖ?

— По-перше, я дуже радий, що в чвертьфіналі нам протистоятиме ПСЖ. На сьогодні це не найсильніший суперник, що й довела остання гра в чемпіонаті, програна парижанами (ПСЖ програв на виїзді "Тулузі" з рахунком 1:4. — ***Прим. авт.***). До Парижа ми поїдемо за перемогою — нічия нас не влаштує. А вдома вже закріпимо свою перевагу.

— З усіх суперників, які могли випасти "Динамо", чи можна назвати ПСЖ найслабкішим?

— Я не говорю, що ПСЖ – це слабкий суперник. Про це свідчить хоч би той факт, що вони досягли чвертьфінальної стадії Кубка УЄФА. Нам необхідно настроїтися належним чином на два майбутні поєдинки й показати свої найкращі якості, щоб отримати підсумкову перемогу.

— Як "Динамо" необхідно будувати свою гру, щоб обіграти французів?

— У складі ПСЖ грають достатньо технічні футболісти, такі як Людовик Жюлі, Стефан Сессеньон, Жером Ротен. Необхідно гранично уважно зіграти в обороні, не дати розвернутися, в першу чергу, цим гравцям. У захисті ж, судячи з останніх ігор, у парижан не все гаразд, тому постараємося скористатися наданими шансами, які, впевнений, у нас будуть.

— Зараз ПСЖ тренує Поль Ле Гуен, під керівництвом якого в недалекому минулому "Ліон" ставав неодноразовим чемпіоном Франції і успішно грав в Лізі чемпіонів. На твій погляд, що змінилося в грі ПСЖ з приходом цього фахівця?

— Незважаючи на те, що Ле Гуен є хорошим тренером, не варто порівнювати "Ліон" і ПСЖ. Все ж таки, на поле виходять футболісти, а не тренери. Не сказав би, що з приходом цього фахівця в грі команди відбулися кардинальні зміни. Як і раніше, ПСЖ демонструє атакуючий футбол, але грає під настрій — може красиво розгромити суперника, а може й поступитися з великим рахунком.

— Припустимо, що "Динамо" вийде в півфінал Кубка УЄФА. З ким хотів би зіграти – з французьким "Марселем" чи з "Шахтарем"?

— Звичайно, хотів би зіграти з "Марселем". Жодним чином не хочу образити своїми словами донецький "Шахтар" та його вболівальників, але мої симпатії будуть на боці французів. З "Шахтарем" ми ще встигнемо зіграти цього сезону — в півфіналі Кубка України, в чемпіонаті. Хочеться більше грати з європейськими клубами. З приводу "Марселя". Ми дивимося французький чемпіонат кожні вихідні й добре знайомі з їхнім стилем гри, для них же "Динамо" є загадкою. Втім, ми не шукаємо легких шляхів і готові боротися з будь-яким суперником.

Юрій ВИШНЕВСЬКИЙ.

Анатолій ВОЛОБУЄВ:

ЛАЗАРЕТ СКОРО СПОРОЖНІЄ

Головний тренер луганської "Зорі" розповів про те, як його команда заповнить паузу в чемпіонаті, а також зробив свої прогнози на матчі українських команд у Кубку УЄФА.

— Зараз в чемпіонаті пауза, як заповнить її "Зоря"?

— Ми працюватимемо вдома, виїжджати нікуди не плануємо. Команді надано декілька днів вихідних, а в середу приступимо до роботи. Цей тиждень команда тренуватиметься двічі на день. Одне тренування в Луганську, друге — в Краснодоні.

— З "Чорноморцем" була напружена й досить жорстка гра. Вдалося уникнути травм?

— Начебто так. Ті, хто був раніше в лазареті, так само йдуть на поправку. Сподіваюся, скоро в строю будуть Гаврюшов і Скоба. Так що, думаю, лазарет наш скоро спорожніє. Подія довгождана.

— А що ви скажете про результати жеребкування Кубка УЄФА? Реально пройти команди Франції?

— Французи грають залежно від настрою. Звичайно, хочеться, щоб наші команди продовжили подальший рух до Кубка УЄФА, але передбачити результат я не беруся. Хоча, думаю, як "Динамо", так і "Шахтарю" цілком під силу вийти в півфінал.

Підготував Олександр ОЗІРНИЙ.

U-21

ПОВЕРНУЛИСЯ З МИРОМ

У п'ятницю молодіжна збірна України на виїзді зіграла внічию з командою Сербії в товариському матчі, що відбувся в містечку Ягодин.

Підопічні Павла Яковенка виступали в експериментальному складі, адже наставник "синьо-жовтих" викликав до табору збірної одразу 30 гравців, котрих поділив на дві умовні групи — одна готувалась до поєдинку з сербами, інша 31 березня візьме участь у спарингу з Північною Ірландією. Щоправда, шестеро гравців із сербського списку зіграють і з острів'янами також. Про те, що на Балканський півострів вирушив не оптимальний склад українців, свідчить хоча б той факт, що в Києві залишився найдосвідченіший гравець "молодіжки", капітан команди Тарас Степаненко.

Крім того, варто нагадати, що в Ягодині нашим хлопцям протистояли суперники, котрі в середньому на два роки старші. Сербська команда зараз готується до участі в фінальному раунді Євро-2009 (U-21), що пройде в червні у Швеції. Тому поєдинок проти українців вони розглядали як один із ключових етапів підготовки, за великим рахунком — як одну з найважливіших репетицій перед континентальним фіналом. Тож не дивно, що суперники виступали оптимальним складом: на полі з'явилися всі лідери команди, включаючи Зорана Тошича з "Манчестер Юнайтед", Філіпа Джорджевича з "Нанта" та капітана команди Мілана Смайланича з "Еспаньола".

Сербія — Україна — 0:0.

Україна: Рибка, Курилов, Вовкодав, Сахневич, Родина, Матвєєв, Бідловський (Захаревич, 85), Федорчук (Білий, 80), Поступаленко (Д.Зозуля, 87), Р.Зозуля (Є.Новак, 90+2), Ярмоленко.

На 80-й хвилині Ярмоленко не реалізував пенальті.

"Я дуже задоволений грою у виконанні моєї команди, задоволений щирим бажанням хлопців здобути перемогу, їхньою самовіддачею, — зауважив після матчу Павло Яковенко. — Наші гравці виконали все, що ми задумали. У нас був дуже реальний шанс забити і виграти поєдинок. Хоча головне, що ми не пропустили у свої ворота. Все ж таки ми грали проти старших суперників, котрі зараз перебувають на піку підготовки до фінальної стадії чемпіонату Європи".

Актуально

ОБЛИЧЧЯ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ КРІЗЬ ПРИЗМУ ЛУГАНСЬКОГО "АВАНГАРДУ"

Ми вже раніше писали, що, формуючи тимчасовий реєстр стадіонів, на яких можна проводити матчі прем'єр-ліги, керівництво ФФУ не внесло до нього стадіон "Авангард" в Луганську. Ми висловлювали припущення, що, можливо, в реєстрі технічна помилка. Як виявилося — ні. Матч 21-го туру "Зоря" — "Чорноморець" ледь не опинився під загрозою зриву, оскільки на стадіоні немає підігріву. Однак керівництво клубу не лише надало офіційні папірці з гарантіями забезпечення можливостей для проведення матчу, а й доклало для цього максимум зусиль.

Днями прес-служба ФК "Зоря" вирішила своєрідним чином "просвітити" футбольну громадськість щодо стану й статусу клубного стадіону, аби позбавити клуб усіляких пліток та недостовірної інфомації навколо нього. На запитання відповів директор луганського стадіону "Авангард" Павло ПІЛАВОВ.

— Я вже неодноразово говорив і ще раз повторюю, що в футбольного клубу "Зоря" є ліцензія, яка до першого липня 2009 року дозволяє проводити домашні матчі на стадіоні "Авангард" в місті Луганську, — ***розпочав Павло Олексійович***. — Ніхто не має права перешкодити "Зорі" закінчити чемпіонат на домашній арені. Ні в кого немає таких прав, ні моральних, ні етичних, а головне — юридичних. Необхідно розуміти, що підігрів потрібний лише пізньою осінню і ранньою весною. Та й то — залежно від того, яка буде погода в цей період. Дати прогноз на рік наперед може один Бог. Сьогодні говорити про те, що колись на стадіоні "Авангард" не можна буде грати у футбол, м'яко кажучи, непрофесійно і неетично.

— Далеко не всі чітко розуміють, що таке підігрів поля, як він працює. Багато хто вважає, що досить вкласти певну суму грошей в установку, увімкнути рубильник — і немає жодних проблем.

— Днями ми отримали комерційну пропозицію від фірми "Елітер". Це підприємство обладнало досить багато футбольних полів, у тому числі й у Києві, Донецьку, Запоріжжі, Дніпропетровську, в інших містах України. Мільйон триста двадцять тисяч гривень коштує тільки укладення кабеля в районі зеленої зони. Вже сама по собі сума немаленька. Для нормального функціонування системи необхідно забезпечити подачу потужності електроенергії — тисячу кіловат на годину. Таких можливостей у "Авангарда" просто немає. І не тільки матеріальних, а й технічних. По-перше, треба будувати нову підстанцію, зі всіма необхідними щитовими і т.д. Крім того, треба підключитися до високовольтної лінії і прокласти кабель. Кілька років тому цим питанням займалися. Була зроблена певна робота, підготовка технічної документації, отриманий дозвіл на підключення. У той час було куплено півтора кілометри кабеля, який і сьогодні є в наявності. Але з тих пір ситуація суттєво змінилася. Під час виконання технічного проекту не існувало цілого ряду споруд і будівель, які звели останнім часом.

Зараз всі ці роботи необхідно робити наново, а це так само коштує чималих грошей. Крім фінансової складової цього проекту, є й інші проблеми. На шляху прокладки кабеля доведеться перетинати різні комунікації і об'єкти, для цього потрібні дозволи й узгодження в різних інстанціях, не тільки міського й обласного підпорядкування. Будуть вони отримані чи ні — до початку проведення проектних робіт впевнено відповісти неможливо. Проведення цих робіт збільшить вартість підігріву на два з половиною — три мільйони гривень. Сумарна вартість складе не менше чотирьох мільйонів, можливо, й більше. Як я вже сказав, поки не почнуться проектні роботи, визначити точну суму неможливо.

Наведу приклад: коли вмикали підігрів у Борисполі, половина міста сиділа без світла. Не думаю, що подібне явище сподобається мешканцям Луганська, незважаючи навіть на пікову любов до футболу.

Чомусь практично ніколи не говориться про зворотний бік медалі. Зробити й підключити — це ще далеко не вся справа. Необхідно мати можливість обслуговувати й утримувати таке задоволення, як підігрів поля. На підставі досвіду колег з інших міст, можу сказати, в середньому підігрів поля коштуватиме двадцять-двадцять п'ять тисяч гривень на добу. Це тільки оплата електроенергії. Включати ж підігрів необхідно приблизно за тридцять днів до початку чемпіонату. Якщо не дотримуватися технології, порушувати терміни, поле буде набагато гірше, ніж за відсутності підігріву взагалі. Не думаю, що бюджет області міста або клубу готовий нести такі витрати.

КОМЕНТАР "УФ"

Директор стадіону "Авангард" Павло Пілавов у своєму коментарі Америки не відкрив. Подібних ситуацій зі стадіонами, як-от у Луганську, у нас сила-силенна. Напевно, директора стадіону якого клубу не запитай про вищезгадані проблеми — розповідатиме не менше за свого колегу. Проблеми "Зорі" — лише крапля в морі. Однак навіть і вони акцентують увагу на доволі гострому питанні — яка ж прем'єр-ліга нам потрібна: яка охоплює великі регіони всієї країни, однак така, що вимагає до себе розуміння, підтримки й поступок, чи "ідеальна": бездоганна, без проблем, однак, при цьому така, що об'єднуватиме в собі не більше десятка клубів і залишить цілі регіони без футболу. В Федерації футболу України, вочевидь, схиляються до другого варіанту. Принаймні, про це недвозначно заявило керівництво ФФУ на останньому засіданні з питань стадіонів.

Підготував Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.

МЕТАЛУРГ Д

Металург Д — Олімпік Д — 4:0 (3:0).

Металург: Воробйов (Рябой, 46), Білозор (Чечер, 46), Зотов, Данилов (Маріо Сержіо, 63), Шина (Воловик, 46), Фернандеш, Ткаченко (Фабиньо, 63), Лазич (Шищенко, 63), Іванко (Даниловський, 63), Міщенко (Ситник, 63), Танаса.

Голи: Танаса (16), Міщенко (19), Міщенко (21), Даниловський (90).

МЕТАЛУРГ Зп

Металург Зп — Кривбас (Кривий Ріг) — 2:1 (0:0).

Металург: Жук, Польовий, Невмивака, Вернидуб, Тигорєв, Годін, Кривцов, Тейку, Аржанов, Задоя, Силюк. ***Другий тайм:*** Постранський, Рудика, Опанасенко, Пісоцький, Алозі, а також один з футболістів, що знаходиться на перегляді.

Голи: Тейку (41), Годін (51) — Балабанов (?).

ТАВРІЯ

Таврія — Гірник-Спорт — 3:1 (1:0).

Таврія: Старцев, Джуричич, Монахов, Хайдучек, Галюза, Корнєв, Маркович, Казанюк, Любенович, Ковпак, Ідахор.

Голи: Любенович (32, 63, 74).

Таврія — Десна — 5:1 (4:0).

Таврія: Бандура, Донець, Шмаков, Свидерський, Голайдо, Бурдулі, Зборовський, Крамар, Гігіадзе, Бобаль, Фещук.

Голи: Гігіадзе (7, з пенальті), Фещук (12, 24), Голайдо (40), Бобаль (53, з пенальті).

ЧОРНОМОРЕЦЬ

Чорноморець (зелені) — Чорноморець (помаранчеві) — 3:2.

Зелені: Приходько (Шлякотин, 80), Бабич, Федоров, Шандрук, Бобко, Политило, Гавриленко (Владов, 70), Луценко, Мельо, Косирин, Силантьєв.

Помаранчеві: Ширяєв, Белецький, Ващук, Яценко, Д. Гришко, Тришович, В. Мельник, Бондаренко, Левига, Нудний, Діденко.

Голи: Шандрук (9), Косирін (13, 75) — Діденко (64), Бондаренко (77).

ДИНАМО

Динамо – Динамо (мол.) — 6:1

Динамо: Шовковський, Бетао, Саблич, Юссуф, Несмачний, Гіоане, Асатіані, Гусєв, Кравченко, Гільєрме, Бангура.

Динамо (мол.): Кичак, Коваль, Бутенін, Допілка, Долгий (Менжега, 36), Теміле, Оздоєв (Пархоменко, 55), Чернат, Герасим'юк (Білала, 36), Діого Рінкон, Чепилов (Дудченко, 36).

Голи: Бангура (3), Кравченко (2), Гіоане — Чепилов.

ДНІПРО

Дніпро — Сталь Дз — 2:1 (2:0).

Дніпро: Кернозенко (Боровик, 64), Сердюк, Бєлик, Гоменюк, Самодін, Кобахідзе, Феррейра, Алсидес, Бартулович, Холек, Лисицький.

Голи: Феррейра (20), Кобахидзе (29), Бережной (58).

ШАХТАР

Істанбул — Шахтар — 2:2 (0:0).

Шахтар: Шуст, Іщенко, Чижов (Адріано, 46), Федецький (Микицей, 65), Єзерський, Хюбшман (Полянський, 62), Дуляй, Жадсон, Ілсиньо, Вілліан, Гладкий (Фомин, 62).

Голи: Адріано (81), Дуляй (83).

Вчора о 17.00 донецька команда зіграла з "Сівасспором".

КАРПАТИ

Карпати (зелені) — Карпати (білі) — 0:0.

Карпати (зелені): Романенко (Когут, 36), Пшеничних, Петрівський, Кобин, Тубич, Ткачук, Кожанов, Худоб'як, Гурулі, Кузнецов, Кополовець.

Карпати (білі): Мартищук, Є. Тарасенко, О. Тарасенко, Гурський, Сагайдак, Мартинюк, Тістик, Луцик, Габовда, Омельченко, Сворак.

У розпорядженні Олега Кононова не було футболістів, викликаних до лав своїх збірних. Не грали у двостороньці Ігор Ощипко, який захворів, а також Іван Мілошевич, який через перебір жовтих карток змушений буде пропустити суботній матч з ФК "Харків".

Юрій НАЗАРКЕВИЧ.

Олександр ЧИЖОВ:

У ДОНЕЦЬКУ — ЗАВДЯКИ МИКОЛІ ПАВЛОВУ

Чижов у матчі проти колишніх одноклубників.

Трансферна політика донецького "Шахтаря" стосовно молодих українських футболістів викликає неоднозначну реакцію. Одні вважають, що це хибний шлях, називаючи клуб Рината Ахметова ледь не кладовищем вітчизняних талантів, інші вважають навпаки. Хто б там що говорив, заперечити факт наявності у основному складі команди української молоді не зможе ніхто. Ось вам, будь ласка, на воротах Андрій П'ятов, у центрі захисту Чигринський, Кучер, Іщенко, гідну конкуренцію бразильським півзахисникам складає Олексій Гай, в нападі грають Гладкий та Селезньов. Серед вищеназваних прізвищ дещо загубився молодий центральний захисник Олександр Чижов, який півроку тому перейшов до "Шахтаря" з полтавської "Ворскли". Про причини ігрового спаду та про багато іншого цікавого сам Сашко розповів протягом он лайн-конференції, організованої офіційним сайтом гірників.

Якби Кравченку одночасно надійшло запрошення від "Шахтаря" і "Динамо", він обрав би Донецьк

— Розкажи, будь ласка, про свою сім'ю, батьків.

— Я єдина дитина у сім'ї. І мама, і тато у мене — лікарі. Отже я теж повинен був стати лікарем, але став футболістом. Дуже вдячний своїм батькам за те, що вони мені завжди і у всьому допомагали. У ДЮСШ я вступив у віці шести років. Мама мене щодня приводила-відводила протягом трьох років, оскільки добиратися до місця навчання було далеко. Впевнений, що без допомоги батьків я не грав би зараз в "Шахтарі". Моя сім'я завжди мене підтримує. Це для мене дуже важливо. Адже якщо вдома все добре, то й на футбольному полі теж.

— Хто з тих хлопців, з якими ти тренувався в дитинстві, став професійним футболістом?

— Таких багато. Хтось грає в першій лізі, хтось в другій. З П'ятовим ми виступали в одній команді на першість області, пізніше — за "Ворсклу-2" і за "дубль" полтавців, потім в "основі". У дитинстві грали разом з Олексієм Чичиковим.

— Ти відразу став захисником?

— Ні, спочатку протягом тривалого часу я грав "опорника". Потім Віктор Носов мене перевів у захисники. В принципі, в центрального захисника й "опорника" багато схожих функцій. Але в опорного "хава" більше бігової роботи. Зате на захисника покладена велика відповідальність, він немає права на помилку. Можна 88 хвилин бути найкращим на полі, а потім помилитися. І всі скажуть, що це ти винен в поразці. Захисник носить піаніно, а всі інші грають. Якщо пригадати домашній матч з "Барселоною", то я вважаю, що Андрій П'ятов не винен в другому пропущеному голі. Винна вся команда.

— Андрій сильно переймався з приводу тієї невдачі?

— Андрій — психологічно дуже сильна людина. Пригадуєте, як після гри з "Барселоною" він провів прекрасний матч з "Чорноморцем", а потім був найкращим у складі збірної України в грі з хорватами. Андрій не "вантажиться" на помилках. І це дуже важливо як для воротаря, так і для захисника.

— Пам'ятаєш свій перший гол за полтавську команду?

— Звичайно! Забив на виїзді головою "Кривбасу". По ходу зустрічі ми програвали 0:2, і мій гол виявився другим у ворота криворіжців. Той матч так і завершився внічию.

— Чому в твоєї колишньої команди після зимового антракту настав спад у грі й вона поступово скочується в низ турнірної таблиці?

— По-перше, пішов Серьожа Кравченко, для полтавців це велика втрата. В атакуючому плані його дуже не вистачає. Крім того, у них зараз багато травмованих гравців. Немає у "Ворскли" стільки хороших футболістів, як у "Шахтаря", щоб замінити вибулого на рівноцінного футболіста. Але, я думаю, вони надолужать втрачене.

— Як часто ти спілкуєшся зі своїми колишніми одноклубниками й з ким зберіг найтепліші стосунки? Кого хотів би бачити в "Шахтарі"?

— З Денисом Кулаковим і Григорієм Ярмашем спілкуюся більше інших. Мабуть, їх я й хотів би бачити в "Шахтарі". Кулакова вважаю одним з найкращих українських правих півзахисників, він зараз у відмінній формі. З Гришею вони доповнюють один одного, розуміють з півслова. А коли Серьожа Кравченко був у команді, взагалі було чудово, він був заводієм і на полі, і поза ним. Сергій був справжнім лідером. Якщо в нього гра попереду не пішла, то вся команда від цього страждала.

— Коли Кравченко ухвалював рішення про перехід до "Динамо", воно було готове вмить чи він довго вагався?

— Думаю, рішення вже було готове. Коли такі команди, як "Шахтар" або "Динамо", запрошують тебе, повірте, довго думати не варто. Особисто я більше шкодував би, якби не прийняв пропозицію "Шахтаря". Повірте, справа зовсім не в грошах, як багато хто думає. У Полтаві я себе не почував обділеним. А Сергій — амбітний футболіст. Думаю, якби йому одночасно надійшло запрошення від "Шахтаря" і "Динамо", він обрав би "Шахтар".

Такої "чорної" смуги в житті ще не було

— Наскільки несподіваною для тебе стала пропозиція грати за "Шахтар"? Як швидко був улагоджений перехід?

— Ходили чутки, що мною цікавиться декілька клубів, але з конкретною пропозицією, окрім "Шахтаря", ніхто не звертався. Перехід відбувся протягом місяця. Там вже не від мене все залежало, а від президента "Ворскли".

— І що вплинуло на його рішення?

— Я думаю, що більшою мірою вплинув Микола Павлов.

— А хто з тобою зв'язався з "Шахтаря"?

— Спочатку Андрій П'ятов. Говорить: "Ну що, напевно, приїдеш до нас в гості!". А потім вже зателефонував Сергій Палкін.

— Чи довго ти звикав до ігрових особливостей "Шахтаря"?

— Я зіткнувся з тим, що захисники тут повинні не тільки відбирати м'яч, але й часто починати атаки. У Луческу багато своїх нюансів. У Полтаві все було інакше: забрав — віддав ближньому. Тут сфера діяльності в захисників набагато ширша, і відповідальність теж велика. Це добре, але захоплюватися атакою потрібно розумно.

— У "Шахтарі" сильна конкуренція за місце в основному складі. Чи подобається тобі така постійна боротьба, адже в "Ворсклі" ти був гравцем "основи".

— "Шахтар" — це флагман вітчизняного футболу, чемпіон України. Конкуренція в подібних командах — нормальне явище. Наприклад, колишній лідер "Ворскли" Сергій Кравченко перейшов в "Динамо". Зараз в київському клубі у нього певні проблеми з потраплянням в "основу".

— В останньому матчі "Шахтаря" з "Ворсклою" ти відіграв всі дев'яносто хвилин. Як враження?

— Одним словом — була важка гра на важкому полі. Але добре, що нам вдалося, врешті-решт, досягти перемоги.

— Як грати проти своїх колишніх одноклубників?

— У психологічному плані було легше, ніж в матчі першого кола. Можна сказати, що я вже звик до футболки "Шахтаря", адаптувався. Мене вже не так тягне додому, як раніше. З хлопцями теж склалися хороші стосунки. Почуваю себе як вдома.

— Після переходу в "Шахтар" ти буквально відразу ж травмувався.

— Що стосується травм, то в мене такої "чорної" смуги в житті ще не було. Виходить, що я п'ять місяців лікувався. Тільки відновився після однієї травми, через яку пропустив три місяці, як перед матчем з ФК "Харків" ушкодив меніск. Випав повністю з тренувального процесу, поїхав на операцію до Мілана, після якої відновлювався більше місяця. Потім зіграв у виїзному матчі з "Дніпром" і потрапив в склад на гру з "Динамо" (Загреб), але за день до матчу захворів. А в грі з "Ворсклою" травмував таз, а потім знову ушкодив меніск. Але зараз вже, слава Богу, травмування не турбують. Головне в житті — здоров'я.

— З'явилися улюблені місця в Донецьку?

— Люблю прогулятися по бульвару Пушкіна, сходити в кіно, поїсти в ресторані.

— Ти правда живеш поряд з Миколою Іщенком?

— Так, у нас з ним хороші стосунки. Часто ходимо один до одного в гості.

— Андрій П'ятов розповідав, що ви часто з ним ловите рибу в ставку СТБ "Кирша".

— Так, іноді ми з Андрієм рибалимо. Зараз, на жаль, особливо немає на це часу. Але влітку і восени ходили на рибалку мало не щодня. Ловимо на спінінг, на блешню.

— А бразильці не ходять на рибалку?

— Ні. Кастильо говорив, що любить порибалити, але поки я ще його не бачив за цим заняттям.

— Сашко, з ким з іноземних гравців "Шахтаря" ти найбільше спілкуєшся?

— У мене прекрасні стосунки практично зі всіма іноземцями.

— Як відрізняються методи роботи Миколи Павлова та Мирчі Луческу?

— Я не люблю порівнювати тренерів, адже у кожного з них свій тренувальний процес. Це різні люди, які дивляться по-різному на футбол.

— А якщо порівняти Миколу Павлова й Віктора Носова?

— Вони обидва могли одним словом "завести" всю команду. Але Васильович більше уваги приділяв техніці, а Микола Петрович — "фізиці".

І в "Динамо", й у "Шахтаря" — прохідні суперники

— Олександре, ти задоволений результатом жеребкування 1/4 фіналу Кубка УЄФА?

— Думаю, "Марсель" ми повинні проходити, а "Динамо" під силу впоратися з ПСЖ. Звичайно, буде нелегко, але, думаю, і "Динамо", й "Шахтарю" попалися прохідні суперники. Важко сказати, кому буде легше. У футболі передбачити щось дуже складно. Дай, Боже, щоб "Шахтар" і "Динамо" зустрілися в півфіналі Кубка УЄФА. Думаю, ніхто в нашій команді не буде проти такого повороту подій. Що стосується мене, то я, звичайно, хотів би зіграти з "Марселем". Але, в той же час, я розумію, що тренери навряд чи змінюватимуть склад, який досяг успіху з ЦСКА.

— На твій погляд, хто більше проблем створив гірникам, англійці чи росіяни?

— "Тоттенхем". Футбол, в який грає ЦСКА, дуже схожий на наш, тоді як до англійського потрібен особливий підхід і настрій.

— Як оцінюєш шанси збірної України в матчі з англійцями?

— Сподіватимемося, що наші хлопці продемонструють хороший футбол і досягнуть позитивного результату. Буде складно, але шанси завжди є. Зі стратегічної точки зору багато залежатиме від того, як зіграє наша збірна на виїзді проти хорватів.

— Що можеш сказати про Олексія Михайличенка, під керівництвом якого ти виступав за молодіжну збірну?

— Дуже кваліфікований фахівець, завжди з задоволенням спілкувався з гравцями. Нічого поганого не можу про нього сказати.

— Кого на своїй позиції ти вважаєш найкращим в українській прем'єр-лізі?

— Дмитра Чигринського та Папу Гуйє.

— Чи є у тебе власний сайт в Інтернеті?

— Ні, я ще не досяг такого рівня у футболі, щоб створювати власний сайт. Це справа майбутнього.

— Крім футболу, яким видом спорту ще захоплюєшся? І взагалі, футбол — це робота чи задоволення?

— Футбол для мене, напевно, більше робота. Задоволення я отримуватиму, коли завершу футбольну кар'єру і буду з мужиками у дворі м'яч ганяти. Я не можу дозволити собі яких-небудь вольностей, тому що від моїх дій, як і від кожного футболіста на полі, залежить доля команди. Потрібно розуміти також, що йдеться не тільки про той момент, коли футболіст виходить на поле. Не варто забувати про тренування.

— Андрій П'ятов розповідав, що у відпустці в складі однієї з полтавських любительських команд бере участь в якомусь турнірі. А ти?

— Так, я знаю. Колись я теж грав в таких змаганнях. Але прагну уникати їх, тому що там запросто можна травмуватися. Я надаю перевагу пробіжкам, тренажерним залам.

— Чи багато червоних карток ти отримував за свою кар'єру?

— Одну. Це було в матчі з "Шахтарем" в рамках розиграшу Кубка України. Я зіграв рукою — м'яч летів в порожні ворота, я підіграв.

— Які шанси "Шахтаря" в гонитві за "Динамо"?

— У чемпіонаті так вийшло, що "Шахтар" дав відірватися киянам. У чомусь не пощастило, в чомусь самі винні, календар якоюсь мірою складний. Зрозуміло, шанси у нас є, але порівняно мізерні.

— Який європейський клуб тобі найбільше подобається?

— "Ліверпуль".

— Які прогнози на Лігу чемпіонів? Хто на цей раз буде переможцем?

— Я хочу, щоб переможцем став "Ліверпуль". Англійський чемпіонат, мені здається, найсильніший.

— Хто з гравців для тебе є своєрідним "еталоном"?

— Джон Тері. Як футболіст цей захисник мені найбільше імпонує. Ще подобається, як грають Галлас, Тюрам. Раніше подобалася гра Марселя Десайї.

— Домашніх тварин не тримаєш?

— Поки ні, але дуже хочу завести лабрадора.

— Як часто в дитинстві ти бився з ровесниками? Лаяли за погану поведінку в школі? Яка у тебе освіта?

— Освіта у мене — вища. Я викладач фізкультури й тренер. А в школі бився мало. Хоча поведінкою в молодших класах відрізнявся — був жвавий, неспокійний.

— Тренером хочеш бути?

— Ні, не хочу. Мої нерви і запальність заважатимуть цій роботі.

Підготував Олександр ОЗІРНИЙ.

ФІНАЛЬНІ МАТЧІ (ТУРНІРИ)

КУБКА/ПЕРШОСТІ УКРАЇНИ 30–40-х РОКІВ

Порушена в кількох попередніх матеріалах проблема висвітлення розиграшів Кубка (першості) України 1936–1938, 1944–1948 років потребує якомога ґрунтовнішої розробки. У цій статті зроблена спроба подати наявні відомості про фінальні матчі тих восьми сезонів (відносно 1944 року, то йдеться про фінальний міні-турнір, де чотири команди розіграли приз за коловою системою; з цим пов'язана помилка, допущена в першому матеріалі з даного питання ["УФ" №18 ц.р.]: відомі повні склади київського "Динамо" в одинадцятьох, а не дев'ятьох матчах, бо та дюжина гравців, яка стосується сезону-44, – це загальний склад команди в трьох іграх вирішального етапу Кубка). Ознайомившись із протоколами, читач побачить велику кількість інформаційних лакун. Цей момент пояснюється просто: до властивої радянському футболу 20–50-х років скупості щодо відомих даних, додалося те, що зазначені змагання надто довго перебували поза інтересом вітчизняних істориків і статистиків од футболу. Відтак ви бачите перед собою практично все, що змогли "наколупати" автори даного матеріалу. І тут доведеться зауважити, що заповнення "білих плям" у запропонованому напрямі – це, значною мірою, завдання дослідників на місцях: саме харків'яни, одесити, донеччани тощо мають провести відповідну роботу, щоби, наскільки це можливо, зменшити число прогалин. Надія на потенційне здійснення цього є, адже змістовна робота в описаній сфері лише розпочинається. Отже, до уваги зацікавлених осіб пропонуються протоколи фінальних ігор (наявність у складі команди дванадцятьох гравців без чітко окресленої основи означає, що хтось із них вийшов на заміну, проте хто саме – невідомо), а також звіти про них із тодішніх друкованих видань (стилістика й пунктуація, зрозуміло, збережені). Висловлюю сподівання, що через деякий час даних буде більше.

Володимир БАНЯС,
за участю Юрія ЯЦИНИ.

1936: "ДИНАМО" (КИЇВ) – "ДИНАМО" (ОДЕСА) – 6:0 (2:0).

24 червня. 18.00. Київ. Стадіон "Динамо" ім. В.А.Балицького. Понад 35000 глядачів. Суддя С.Д.Романенко (Харків).

"Динамо" (Київ): М.Трусевич, В.Правовєров, О.Клименко, Ф.Тютчев, І.Кузьменко, М.Путистін, М.Гончаренко, В.Шиловський, К.Щегоцький (к), П.Комаров (М.Коротких, *2-й тайм*), М.Махиня. **Тренер** М.Д.Товаровський.

"Динамо" (Одеса): О.Михальченко, П.Чистов (Мельник, 46), М.Табачковський, М.Хижников, М.Хейсон, В.Токар, М.Гичкін, М.Малхасов, Л.Орєхов, М.Кравченко, Й.Сосицький. **Тренер** Г.І.Бланк.

Голи: В.Шиловський (7, 23, 53), К.Щегоцький (56), М.Коротких (*5-й*), В.Токар (*6-й*, автогол).

"<...> Починають одесити і пропонують швидкий темп. Киівляни приймають його. Перші хвилини гра відбувається в центрі. Поступово напад обох команд намагається підійти до воріт противника. Михальченкові, а потім Трусевичу доводиться вступати в гру.

Рахунок на сьомій хвилині відкриває Шиловський, забиваючи красивий гол головою у ворота одеситів. Одеса прагне відіграти гол. І це їй майже вдається: Малхасов обводить захист і залишається один на один з воротарем Києва. На якусь мінімальну частину секунди Трусевич дістає м'яч раніше форварда Одеси. Певний гол врятований. Бурхливі оплески нагороджують воротаря столиці.

Знову м'яч у киівлян. Знову удар по воротах. На цей раз овації на адресу голкіпера Одеси Михальченка, що взяв, здавалося, мертвий м'яч. Киівляни продовжують нападати. Чимало клопоту завдає захистові гостей невтомний Гончаренко (заради справедливості, треба сказати, що в двох випадках він виявив грубість).

23 хвилина позначається новим успіхом киівлян. Той же Шиловський збільшує рахунок до 2:0. У одеського нападу щось не клеїться гра, та й тактика в цій грі якась своєрідна. В команді 4 нападника і 4 півзахисника. Незрозуміла система гри відбивається на її розвитку. Киівляни домінують, але удари по воротах неточні.

Після перерви Мельник замінює Чистова. Картина гри не змінюється. Все частіше форварди Києва тривожать Михальченка. Незабаром приходить і результат. Шиловський забиває третій м'яч. В цьому м'ячі цілком винний воротар Одеси. Затримавши м'яч, він дозволив йому перекотитися через руку за рису воріт.

Через кілька хвилин небезпечний момент створює Гончаренко. Відтягнувши на себе захист, він класично викочує м'яч Щегоцькому. Останній блискавично б'є, й м'яч проходить у ворота трохи вище Михальченка, який упав.

В однин з моментів гри вибуває Комаров. Його замінює Коротких, якому пасує Махиня. Не зупиняючись, він сильно шутує і, п'ятий гол у воротах Одеси. Одесити явно деморалізовані. Їх гравець Токар вганяє шостий м'яч у власні ворота <...>" [***"Готовий до праці і оборони" за 29.06.1936, №30, с. 4***].

1937: "ДИНАМО" (КИЇВ) – "ДИНАМО" (ОДЕСА) – 4:2 (0:1, 2:2).

18 травня. 18.00. Київ. Стадіон "Динамо" ім. В.А.Балицького. Близько 40000 глядачів. Суддя Л.Б.Иоселевич (Харків).

"Динамо" (Київ): М.Трусевич, В.Правовєров, О.Клименко, Ф.Тютчев (М.Коротких, 46), Й.Ліфшиць, І.Кузьменко, М.Гончаренко, В.Шиловський, К.Щегоцький (к), П.Комаров, М.Махиня. **Тренер** М.Д.Товаровський.

"Динамо" (Одеса): О.Михальченко, М.Волін, М.Табачковський, М.Хижников, М.Хейсон, В.Токар, М.Гичкін (П.Калашников, *2-й тайм*), М.Малхасов, Л.Орєхов, І.Борисевич, Й.Сосицький. **Тренер** Г.І.Бланк.

Голи: О.Клименко (35, автогол), М.Гончаренко (53), Л.Орєхов (65, з пенальті), В.Шиловський (78), М.Махиня (94, 113).

Вилучення: М.Табачковський (114), М.Хижников (114).

"<...> В салатових майках на поле вибігають київські динамівці <...> В білих майках – одеські динамівці <...>

І ось, дійові особи почали нанизувати, одну по одній, деталі фабули. Одеські динамівці проявляють з самого початку велику активність. Вони напористі, енергійні, і воротар столичної команди Трусевич швидко вступає в гру.

Київські динамівці на початку гри чомусь мало ініціативні. Видно, що для них потрібна якась розкачка.

Сюжетний вузол матчу зав'язується несподівано. На 35 хвилині, під час одного з проривів одеситів, Трусевич поквапно вибігає вперед. Захисник Клименко розгублюється і б'є... в правий кут своїх же воріт.

У киян шанси на перемогу під великим питанням. Зате в одеситів є вже деякі. Хоч не вони вбили м'яч, але гол зафіксований і над одеськими воротами, як ознака успіху, висить червоний шар...

Наступні 10 хвилин першого тайму ніяких змін не вносять. Кияни, хоч і починають грати більш напористо, але на це зважає захист Одеси, особливо Волін і Табачковський, і тому прориви салатових майок безрезультатні...

Невже кияни підуть з поля переможеними?

Початок другого тайму дає на це запитання деяку відповідь, правда не остаточну. Другий тайм почався серією навальних атак киян. В один із проривів нападна п'ятірка Києва проводить блискавичну комбінацію, і правий край Гончаренко красиво завернувши м'яч з льоту, забиває перший гол.

Нічийний рахунок протримується недовго. Посередині другого тайму киянам б'ють пенальті. З 11 метрів від голів одесит Орєхов надсилає низький м'яч в кут сітки, недосяжний спритним Трусевичем.

Дехто з глядачів уже передбачає кінець "сюжету": одесити мають перевагу на один гол – вони і підуть з поля переможцями. Але передбачати розв'язку футбольного матчу завжди рисковано. Це переконливо доводить київський нападник Шиловський, який красиво забиває другий гол.

Останні хвилини. Напруження зростає. Обидві команди прагнуть ліквідувати нічийний результат. Але 90 хвилин гри для цього виявилися недостатнім часом. Тому для здобуття певного результату суддя надає гравцям ще 30 хвилин.

Кияни краще зберегли свої сили, вони не втратили волі до перемоги і тому їм удалося за ці додаткові 30 хвилин ввести в ворота Одеси два вирішальних м'ячі. Їх вбив лівий край київського нападу Махиня, який протягом усього матчу грав прекрасно. Такою була розв'язка цього цікавого і захоплюючого матчу. "Крапка" була поставлена при рахунку 4:2 <...>" [***"Комсомолець України" за 20.05.1937, №113, с. 4***].

1938: "ДИНАМО" (КИЇВ) – "ЛОКОМОТИВ" (КИЇВ) – 3:1 (1:0).

15 жовтня. 16.00. Київ. Стадіон "Динамо" ім. М.І.Єжова. Понад 15000 глядачів. Суддя Л.А.Чернобильський (Київ).

"Динамо" (Київ): А.Ідзковський, М.Махиня, О.Клименко, І.Кузьменко, Й.Ліфшиць, В.Правовєров, М.Гончаренко, В.Шиловський, П.Лайко, П.Комаров, Б.Афанасьєв. **Тренер** В.В.Фомін.

"Локомотив" (Київ): В.Кустовський, О.Галкін, М.Балакін, К.Авраменко, О.Шацький. **Тренер** Г.Д.Швецов.

Голи: П.Лайко (27), О.Шацький (73), М.Махиня (76), В.Шиловський (84).

Вилучення: Й.Ліфшиць (*у 2-му таймі за рахунку 1:0*), К.Авраменко (*за рахунку 2:1*).

"<...> Гра почалась... з аутів, неточних ударів, серії грубих мазків. Атаки змінюються атаками, але рахунок довго залишається невідкритим. І важко сказати, що цьому сприяло – чи майстерність захисників, чи пасивність форвардів. Все ж динамівці розігруються швидше і, нарешті, проводять м'яч у ворота "Локомотива".

Після перерви гра довгий час не приносить нікому успіху. Та ось напад "Локомотива" виривається вперед і, скориставшись з метушні біля воріт хазяїв поля, зрівнює рахунок.

Минає три хвилини. М'яч провів Махиня. Обвівши кількох захисників, він стрімко наближається до воріт "противника". Сильний, влучний удар. Голкіпер Кустовський падає, але пізно. М'яч – у сітці.

Динамівці повели з рахунком 2:1. Відчувається нервозність, починаються прояви брутальності. Доходить до того, що суддя Чернобильський примушений вивести з поля Ліфшиця ("Динамо") і Авраменка ("Локомотив").

На останніх хвилинах Шиловський майстерно забиває третій м'яч. Доля матчу, а відтак і кубка – вирішена <...>" [***"Комсомолець України" за 16.10.1938, №238, с. 4***].

1944: 1. "ДИНАМО" (КИЇВ), 2. "ЛОКОМОТИВ" (ХАРКІВ), 3. "ДИНАМО" (ОДЕСА), 4. "СТАХАНОВЕЦЬ" (СТАЛІНО).

8 – 15 жовтня. Київ. Стадіони: "Динамо", Республіканський ім. М.С.Хрущова.

"Динамо" (Київ): А.Ідзковський, М.Махиня (к), А.Лерман, В.Балакін, М.Хижников, Д.Васильєв, М.Балакін, Л.Корчевський, П.Лайко, І.Сєров, К.Калач, П.Віньковатов. **Тренер** М.Б.Махиня.

"Локомотив" (Харків): Тренер Г.І.Грубер.

"Динамо" (Одеса): Тренер А.Є.Фомін.

"Стахановець" (Сталіно): Тренер М.С.Кузнєцов.

"Протягом останнього тижня на стадіонах столиці Радянської України тривали фінальні зустрічі найсильніших команд-учасниць розиграшу на "Кубок УРСР" з футболу.

Найбільшу кількість очок набрала київська команда "Динамо", яка виграла в одеських одноклубників, харківського "Локомотива" та "Стахановця" (Сталіно).

В понеділок, 15 жовтня, на стадіоні імені Хрущова відбувся останній матч – між командами харківського "Локомотива" і одеського "Динамо". Виграли харків'яни з рахунком 2:0 <...>" [***"Молодь України" за 17.10.1944, №146, с. 4***].

1945: "ЛОКОМОТИВ" (ХАРКІВ) – "ДИНАМО" (КИЇВ) – 1:0 (0:0).

8 листопада. Київ. Стадіон "Динамо". Близько 25000 глядачів.

"Локомотив" (Харків): М.Скороход, С.Безрук, М.Хлистов, О.Бутенко, В.Рогозянський, А.Головін, М.Усиков, С.Орлов, А.Горохов, В.Теляк, Б.Гуркін (к), О.Балацький. **Тренер** Г.І.Грубер.

"Динамо" (Київ): А.Ідзковський, С.Васильєв, А.Лерман, М.Махиня (к), А.Садовський, М.Мельник, Д.Васильєв, М.Балакін, Л.Корчевський, І.Сєров, К.Калач, І.Буригін. **Тренер** Л.М.Корчебоков.

Гол: А.Горохов (*2-й тайм*).

"<…> Долгое время игра шла без определенного перевеса на чью-либо сторону. К концу первого тайма инициативу взяли в свои руки харьковчане. Только хорошая игра защиты киевлян спасала ворота "Динамо" от гола. Во втором тайме харьковчане продолжали атаки. Одна из комбинаций закончилась голом, забитым харьковчанином Гороховым. До конца игры результат не изменился <…>" [***"Правда Украины" за 10.11.1945, №221, с. 4***].

1946: "ДИНАМО" (КИЇВ) – "ЛОКОМОТИВ" (ХАРКІВ) – 2:0 (2:0).

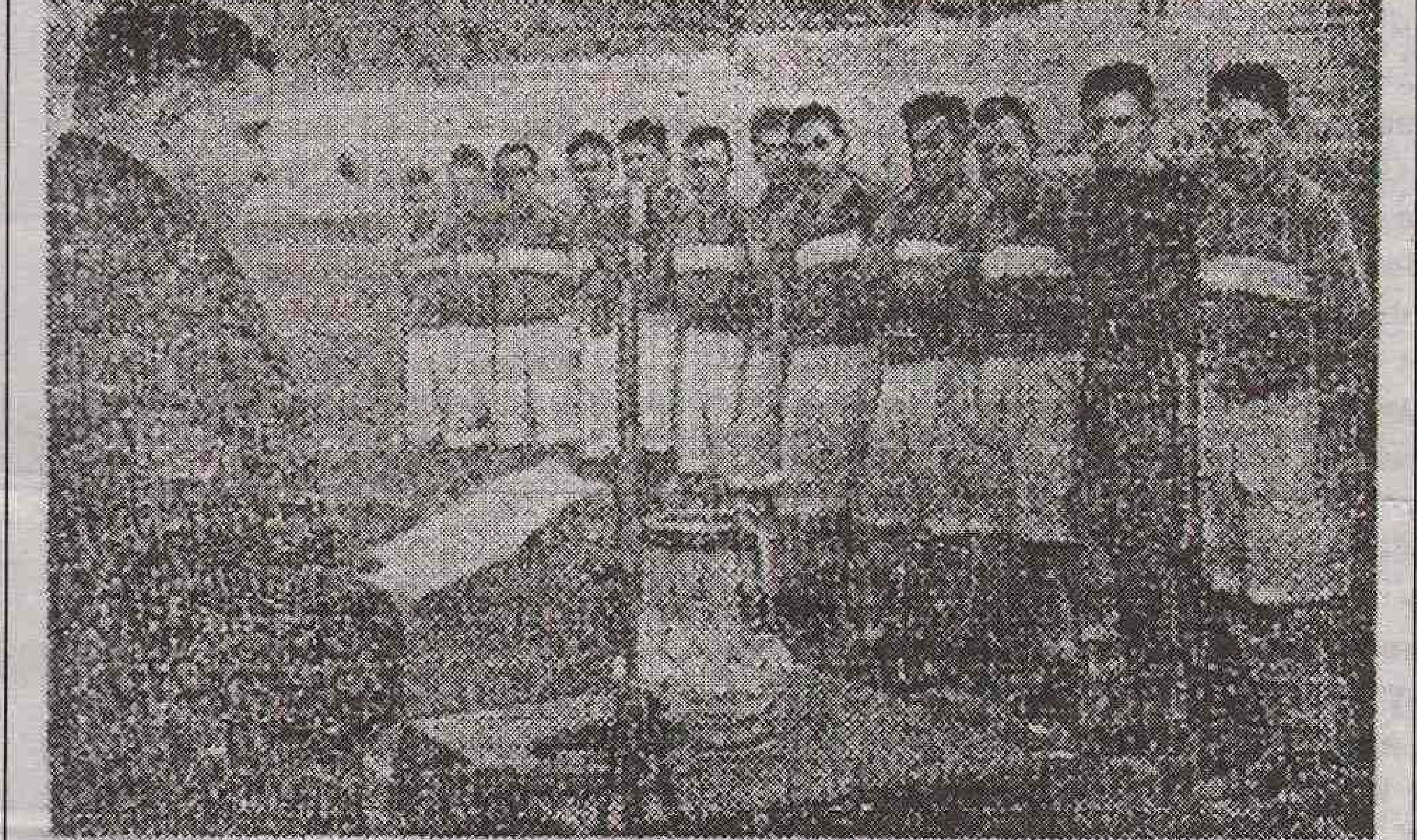
12 листопада. 14.30. Київ. Стадіон "Динамо". Близько 20000 глядачів. Суддя В.Котов (Одеса).

"Динамо" (Київ): А.Зубрицький, О.Шевцов, М.Кузнєцов (к), М.Махиня, В.Рогозянський, Д.Васильєв, В.Гребер, М.Мельник, А.Горохов, О.Жуков, П.Віньковатов, Г.Пономарьов. **Тренер** Б.Т.Апухтін.

"Локомотив" (Харків): Б.Гуркін (к). **Тренер** М.Ф.Кротов.

Голи: П.Віньковатов (42, 45).

"Молодь України" за 13.11.1946, №220, с. 4.

Вчора на київському стадіоні «Динамо». Голова Комітету в справах фізкультури і спорту при Раді Міністрів УРСР тов. М. Ф. Бунчук вітає футбольну команду київського «Динамо»—переможця розиграшу кубка України.

Фото В. Березовського.

"Сталинское племя" за 13.11.1946, №220, с. 4.

На снимке: победитель розыгрыша кубка УССР по футболу—команда киевского «Динамо».

Фото Б. Градова.

"<…> Кияни бурхливо атакують ворота гостей. Згодом гра вирівнюється. Минає один, другий, третій десяток хвилин, а рахунок залишається невідкритим. За 3 хвилини до кінця тайму суддя призначає штрафний удар в сторону гостей. Харківські захисники створюють перед ворітьми живу стіну. Киянин Горохов розбігається і… обходить м'яч, а в цю мить Віньковатий блискавичничним ударом б'є по воротах. М'яч – у сітці. Команда "Локомотиву" змушена починати з центра.

Кияни продовжують атакувати. Ось м'яч від Жукова потрапляє до Віньковатого. Той по лівому краю проходить вперед і сильним низовим ударом забиває другий м'яч. Два голи за 3 хвилини! З рахунком 2:0 закінчується перша половина гри.

Після відпочинку харків'яни силкуються будь-що відквитатись. У напад переходять і їхні напівзахисники. Динамівці, маючи "в запасі" 2 м'ячі, грають спокійно. Нападники "Локомотиву" в другому таймі створюють кілька загрозливих моментів, але Зубрицький надійно захищає київські ворота. Йому навіть доводиться відбити "мертвий" м'яч, необачно посланий у свої ворота динамівським захисником Шевцовим. Свисток судді сповіщає про закінчення гри. З рахунком 2:0 київські динамівці здобувають перемогу <…>" [***"Молодь України" за 13.11.1946, №220, с. 4***].

1947: "ДИНАМО" (КИЇВ) – "ХАРЧОВИК" (ОДЕСА) – 5:1 (3:1).

9 листопада. Київ. Стадіон "Динамо". Понад 10000 глядачів. Суддя В.Шаблинський (Київ).

"Динамо" (Київ): А.Зубрицький (К.Скрипченко, *на початку 1-го тайму*), З.Гершин, В.Рогозянський, А.Жиган, О.Принц, В.Севастьянов, В.Жилін, П.Дементьєв, М.Чаплигін, П.Віньковатов (к), Ф.Дашков. **Тренер** М.П.Бутусов.

"Харчовик" (Одеса): В.Близинський, М.Поварчук, М.Потапов. **Тренер** А.Є.Фомін.

Голи: М.Чаплигін (7, 10), Ф.Дашков (*3-й*), М.Потапов (34).

"Сталинское племя" за 12.11.1947, №218, с. 4.

Футбольная команда мастеров киевского «Динамо», завоевавшая «Кубок УССР».

Фото Ю. Мосенжника.

"<…> Вскоре после свистка судьи Шаблинского нападение "Пищевика" создало очень опасное положение у динамовских ворот. Гол казался неминуемым, но Зубрицкий самоотверженным броском защитил свои ворота и, получив повреждение, покинул поле. Его заменил Скрипченко. Игра шла в быстром темпе. "Динамо" атакует ворота гостей, удары по воротам "Пищевика" следуют один за другим. На 7 минуте игры Чаплыгин неожиданным ударом вогнал мяч в сетку гостей. 1:0. Воспользовавшись замешательством защиты, тот же Чаплыгин забивает второй мяч.

После третьего гола динамовцы несколько ослабили натиск и тут же были наказаны. Поварчук хорошо прошел к их воротам и передал мяч Потапову. Последовал сильный удар в верхний угол, и счет стал 3:1.

В оставшееся до конца тайма время игра велась на середине поля, и вратари мало вступали в игру. Виньковатов хорошо играл и в нападении и в защите. Второй хавтайм прошел под знаком явного преимущества "Динамо", но, несмотря на это, был насыщен интересной спортивной борьбой, закончившейся в итоге со счетом 5:1 в пользу столичной команды "Динамо", которая завоевала кубок второй раз подряд <…>" [***"Сталинское племя" за 12.11.1947, №218, с. 4***].

1948: "ДИНАМО" (КИЇВ) – "БІЛЬШОВИК" (МУКАЧЕВЕ) – 4:1 (2:0).

26 жовтня. 15.00. Київ. Стадіон "Динамо". Кілька тисяч глядачів. Суддя С.Р.Раздорожнюк (Сталіно).

"Динамо" (Київ): К.Скрипченко, М.Бобков, М.Гаврилюк, А.Жиган, О.Принц, І.Фабіян, В.Севастьянов, В.Жилін, О.Жуков, А.Лерман, П.Віньковатов (к), Г.Пономарьов. **Тренер** М.П.Сушков.

"Більшовик" (Мукачеве): С.Кривулін (В.Попп, *на початку 2-го тайму*), В.Годничак, Й.Егерварі, Ю.Понєвич (к), Ю.Грабчак. **Тренер** К.Б.Сабо.

Голи: В.Жилін (16, 44), Г.Пономарьов (46), П.Віньковатов (78), Й.Егерварі (83, з пенальті).

"<…> Первые минуты команды прощупывали друг друга, стараясь найти наиболее уязвимые места. Киевляне вели игру левым краем, где рослый защитник "Большевика" Годничак явно не поспевал за юрким Пономаревым. На 16 минуте игры правый крайний Жилин, переместившись в центр, с хода забил мяч в ворота "Большевика", поданный Пономаревым.

Мукачевцы бросаются в атаку, но их комбинациям нехватает логического конца – удара по воротам. Вследствие грубой игры киевлян, покидает поле поврежденный лучший нападающий "Большевика" Грабчак. Динамовцы усиливают натиск и переводят игру на половину противника. Однако Фабиан и Виньковатов упускают выгоднейшие моменты, оставаясь один на один с вратарем гостей. За минуту до конца тайма Жилин доводит счет до 2:0.

На первой же минуте второго хавтайма Пономарев забил третий мяч, после которого "Динамо" играло увереннеи, имея территориальное преимущество, а мукачевцы заметно устали. В дальнейшем команды забили по голу (Виньковатов и Эгервари с 11-метрового удара), и матч закончился победой киевских динамовцев со счетом 4:1 <…>" [***"Сталинское племя" за 27.10.1948, №214, с. 4***].

А ФУТБОЛ І СПРАВДІ ВИЙШОВ ВЕСНЯНИМ...

ОХТИРКА

НАФТОВИК-УКРНАФТА — ОБОЛОНЬ — 0:1 (0:1).

29 березня. 15.00. Стадіон "Нафтовик". 3 500 глядачів.

Судді: А. Абдула, О. Луценко, С. Беккер (усі — Харків).

Делегат ФФУ: А. Котов (Донецьк).

Охтирка: Овсієнко, Поляниця, Бояринцев, Лобойко (Іващенко, 79),午Кикоть (Грицук, 81), Одинцов (Шептицький, 84), Покосенко, Погорєлов (Лосников, 46), Зайчук, Єсип, Саванчук. ***Тренер:*** Радік Ямліханов.

Київ: Штанько, Лозинський, Яворський, Лень, Антоненко, Рожок, Свинцицький, Мазуренко (Малиш, 55), Кармалита (Мірошниченко, 62), Морозов (Нивинський, 83), Онисько (Післяр, 90+3). ***Тренер:*** Юрій Максимов.

Гол: Яворський (28).

Попередження: Бояринцев (55), Поляниця (75), Одинцов (83) — Рожок (36), Лень (70).

Ну що ж, і в звітному матчі господарям не вдалося порушити неприємну для себе традицію й уперше в очних матчах перемогти київських "пивоварів".

У стартовому складі "нафтовиків" з'явилося шість новачків, та ще два виходили на заміну. Мабуть, брак зіграності команди дався взнаки, й охтирські футболісти не змогли перегнати лідера першої ліги. Та ще ненадійно діяв на останньому рубежі досвідчений екс-"пивовар" Володимир Овсієнко, який ще в першому колі захищав ворота "Оболоні". На післяматчевій прес-конференції головний тренер "Нафтовика-Укрнафти" Радік Ямліханов пояснив це тим, що під час передсезонної підготовки було мало роботи для воротарів на хороших полях. Невпевненість дій голкіпера передалася й гравцям оборони, які припускалися помилок в простих ситуаціях. Та й гол у ворота господарів був забитий після "проколів" оборонців і воротаря. Після подачі кутового в своєму воротарському майданчику захист господарів залишив неприкритими двох гравців "пивоварів", а Овсієнко чекав розв'язки на лінії воріт, не вийшов на перехоплення м'яча. Сергій Яворський спокійно, кивком голови, спрямував шкіряного в нижній кут воріт. До речі, Сергій відзначився дублем і в матчі першого кола.

Зустріч розпочалася без розвідки. Вже на самому її початку після подачі зі штрафного головою бив Антоненко, та м'яч пролетів трохи вище поперечини, хоча Овсієнко цю ситуацію тримав під контролем. На 10-й хвилині стандарт виконували вже господарі. Біля кута свого штрафного майданчика оборонці киян збили Кикотя, й арбітр без вагань призначив штрафний удар. Саванчук і Погорєлов розіграли м'яч, останній зробив навіс на кут воротарського майданчика, й Штанько в боротьбі з охтирськими футболістами перевів шкіряного на кутовий. А найреальнішу нагоду відкрити рахунок господарі втратили за п'ять хвилин. Одинцов, майже від центральної лінії, зі штрафного зробив навісну передачу на кут воротарського майданчика, де на м'яч очікував неприкритий Зайчук. Владислав сильно бив з ходу, та "кулю" прийняла на себе поперечина. Голкіпер "пивоварів" у цій ситуації був безсилим щось зробити. На 23-й хвилині невдало зіграли захисні редути "нафтовиків" (знову після передачі зі штрафного), й хтось зі столичних футболістів головою бив у незахищений кут воріт. Та м'яч потихеньку прокотився в декількох сантиметрах від стійки. На 25-й хвилині Єсип, як на блюдечку, виклав м'яч у район 11-метрової позначки Саванчуку, та той забарився з ударом, і момент було втрачено. А на 28-й хвилині, як з'явилося потім, сталася розв'язка матчу. Хоча наприкінці тайму господарі мали ще одну нагоду взяти ворота суперників і піти на перерву за нічийного рахунку. Та не вдалося. Триходівка Саванчук — Єсип — Одинцов закінчилася ударом з хорошої позиції останнього, але Євген ударив просто в голкіпера, який вийшов із воріт і зменшив кут обстрілу.

У другому таймі столичні футболісти грамотно побудували гру, не даючи можливості двом чистим нападникам господарів Єсипу й Саванчуку "зачепитися" за м'яч. Охтирським футболістам ніяк не вдавалося створити якусь небезпеку біля воріт оболонців, яких підтримували уболівальники місцевого пивзаводу, що входить до концерну "Оболонь". Тільки перед закінченням матчу "нафтовики" мали нагоду добитися нічиєї. Після того, як біля лінії штрафного майданчика киян м'яч влучив у руку комусь з оборонців гостей, арбітр призначив штрафний. Його взявся виконувати ще один екс-"пивовар" Валерій Іващенко, який незадовго перед цим вийшов на заміну. Та м'яч після його сильного удару, зрикошетивши від стінки, пролетів поруч із "дев'яткою"...

Після матчу в головного тренера "Оболоні" Юрія Максимова розболілося горло й він попросив провести прес-конференцію одного зі своїх помічників Геннадія Жилкіна.

Геннадій ЖИЛКІН, тренер по роботі з воротарями ФК "Оболонь":

— Нарешті розпочалося друге коло чемпіонату в першій лізі. Стартові матчі завжди непрості. І цей поєдинок не був винятком. Гра була дуже важкою й нервовою. "Нафтовик" — мобільна команда. Трохи нам пощастило, що поле було ще в найкращому стані. Охтирська команда грала з двома нападниками, і якщо б поле було кращим, нам, мабуть, було б непереливки.

— "Оболонь" в останні роки закінчує чемпіонат у першій лізі на третьому місці. Які завдання має команда в цьому сезоні?

— Ми вже хочемо припинити цю традицію. Думаємо завойовати "срібло", а краще — "золото". Завдання — потрапити до прем'єр-ліги. Цей шанс ми хочемо використати. Будемо виходити на кожну зустріч із завданням перемогти. А там, що вийде, — побачимо. Фінансові умови при нинішній кризі нам дозволяють це зробити.

Радік ЯМЛІХАНОВ, головний тренер "Нафтовика-Укрнафти":

— Гравців своєї команди ми націлювали, насамперед, грати в футбол, низом, зважаючи на те, що гравці "Оболоні" високі на зріст, вміють добре грати при стандартах. Не спрацювали, особливо в першому таймі, в плані єдиноборств. Дуже багато їм програвали — і в середній лінії, і в лінії оборони. Відповідно, пропустили гол після стандарту, хоча я націлював хлопців дуже уважно й сконцентровано грати в таких ситуаціях. Другий тайм, у плані єдиноборств, для нашої команди був кращим. Ну що ж: весняний футбол, ігрової практики після зимової перерви було мало. Та ще слабко зіграла середня лінія нашої команди. Вона не вела гру так, як ми хотіли, як налаштовували хлопців перед матчем: гра низом, поступове переміщення м'яча із зони в зону. Та, на жаль, особливо в першому таймі, в нас це не вийшло. Середня ланка команди з гри випала. Та й оборона зіграла не так, як ми хотіли. Двох наших нападників, Єсипа й Саванчука, середня лінія м'ячами не постачала. А їм виграти боротьбу у високих оборонців "Оболоні" було дуже важко. І знову, вони використали свій стандарт, а нам цього не вдалося. Футбол є футбол.

Під час передсезонної підготовки було мало роботи для воротарів на хороших полях.

Валерій ЧЕРНЕЦЬ.

20 тур

29 березня — неділя

Нафтовик-Укрнафта — Оболонь — 0:1

Дністер — Кримтеплиця — 0:0

Геліос — ПФК Олександрія — 1:3

ПФК Севастополь — Сталь — 0:0

Фенікс-Іллічівець — Ігросервіс — 0:0

Княжа — Десна — -:+

Енергетик — Волинь — *матч закінчився вчора ввечері*

СТАНОВИЩЕ КОМАНД

	І	В	Н	П	М	О
1. Оболонь	19	13	4	2	48-23	43
2. Закарпаття	18	12	2	4	33-17	38
3. ПФК Севастополь	19	11	2	6	30-27	35
4. Ігросервіс	19	8	5	6	31-30	29
5. Сталь	19	8	5	6	23-22	29
6. Десна	19	8	5	6	14-16	29
7. Волинь	18	8	3	7	25-24	27
8. ПФК Олександрія	19	7	6	6	29-24	27
9. Дністер	19	6	6	7	22-28	24
10. Кримтеплиця	18	6	5	7	22-24	23
11. Нафтовик-Укрнафта	18	7	4	7	26-25	22
12. Фенікс-Іллічівець	19	5	7	7	25-27	22
13. Динамо-2	18	4	9	5	25-27	21
14. Княжа	19	5	5	9	22-23	20
15. Геліос	19	5	3	11	20-28	18
16. Прикарпаття	18	4	5	9	19-29	17
17. Енергетик	18	1	4	13	13-33	7

* Знято 3 очки з ФК "Нафтовик-Укрнафта", (Охтирка), згідно з рішенням КДК ФФУ від 22.01.2009

У наступному турі зустрічаються

4 квітня — субота

Оболонь — Закарпаття

Динамо-2 — Княжа

Ігросервіс — Прикарпаття

Сталь — Фенікс-Іллічівець

5 квітня — неділя

Десна — Нафтовик-Укрнафта

ПФК Олександрія — ПФК Севастополь

Кримтеплиця — Енергетик

6 квітня — понеділок

Волинь — Геліос

Найвлучніші

	І	Г(п)
Матвій Бобаль ("Ігросервіс")	17	14(6)
Віталій Прокопченко ("Фенікс-Іллічівець")	16	11(1)
Валерій Куценко ("Оболонь")	14	10(1)
Олександр Пищур ("Волинь")	17	10(1)
Олександр Мандзюк ("Княжа")	18	9
Павло Онисько ("Оболонь")	16	8(2)
Андрій Шевчук (ПФК "Севастополь")	17	8
Чарлес Невуче ("Закарпаття")	18	8
Дмитро Вітер ("Геліос")	15	7(1)
Владислав Микуляк ("Закарпаття")	17	7

Дискваліфіковані

Сергій Логінов ("Динамо-2")

Олександр Мандзюк ("Княжа")

Владислав Чангелія ("Оболонь")

Андрій Ільчишин ("Сталь")

Вадим Родіна ("Динамо-2")

Євген Одинцов ("Нафтовик-Укрнафта")

Олександр Антонюк ("Кримтеплиця")

Андрій Поляниця ("Нафтовик-Укрнафта")

Сергій Грибанов ("Геліос")

Ігор Леонов ("Геліос")

Богдан Карковський ("Волинь").

ОВІДІОПОЛЬ

Дністер — Кримтеплиця — 0:0.

29 березня. 14.00. Стадіон "Дністер" ім. В. І. Дукова. 800 глядачів.

Судді: С. Бойко, О. Мартищенко (обидва — Київська область), А. Литвин (Київ).

Делегат ФФУ: Г. Коваленко (Київ).

Овідіополь: Красовський, Б. Смішко, Хромих, В. Гаврилюк, І. Буряк, Полтавець (Підлетійчук, 60), Батальський (Д. Леонов, 76), Д. Пархоменко, Залевський, Каблаш (Качур, 46), Штурко (Старовик, 68). ***Тренер***: Андрій Пархоменко.

Молодіжне: Тодич, Ішмаков, Антонюк, Новотрясов, Война-ровський, Абляметов, Трухин, Симончук (І. Мельник, 65), С. Кучеренко (Зубко, 90), Сулейман Діабі, Таран (Веприк, 69). ***Тренер***: Михайло Сачко.

Попередження: Каблаш (37) — Антонюк (45), Ішмаков (54), Новотрясов (82).

Початок матчу гості провели жваво, з перших же хвилин націлившись на половину поля "Дністра". Проте стартовий порив "Кримтеплиці" завершився нічим. Потім кримчани дещо зменшили оберти, але "Дністру" ніяк не вдавалося створити щось конструктивне в атаці. Овідіопольцям було складно здолати чітко організовану оборону "Кримтеплиці".

У середині першого тайму виходи один на один по черзі здійснювали Євген Таран та Олександр Батальський, але голкіпери команд не помилялися.

На 33-й хвилині перша серйозна небезпека виникла біля воріт "Кримтеплиці". Після навісу Олександр Батальського з лівого флангу на дальній кут воротарського гостей Юрієві Штурку з другої спроби вдалося ударити з гострого кута в нижній ближній кут, але досвідчений голкіпер Саша Тодич продемонстрував хорошу реакцію.

Кінцівку тайму впевненіше провів "Дністер", перевівши гру на половину поля суперників, але дивіденди ця активність не принесла.

І початок другої половини зустрічі був за овідіопольцями. На 48-й хвилині Валентин Полтавець навісив із лівого флангу зі штрафного на дальній кут воротарського майданчика "Кримтеплиці", Богдан Смішко намагався в один дотик переправити м'яч у ворота ногою. Захисника господарів підвела техніка. А за кілька хвилин у "Дністра" вийшла цікава атака, в завершальній стадії якої Василь Гаврилюк відпасував трохи далі на Юрія Штурка, який, у свою чергу, м'яко навісив на Батальського, проте вдарити овідіопольцеві завадив захисник. На 58-й хвилині Яків Залевський зважився ударити майже з лицевої лінії — хрестовина. Після цього гостротa біля воріт гостей вичерпалася.

Гості ж часу не марнували. Одна із швидких контратак "Кримтеплиці" загрожувала воротам "Дністра". Прострілдо штрафного майданчика овідіопольців готовий був замкнути Євген Таран, але в останню мить його випередив Василь Гаврилюк, який вибив м'яч на кутовий. Хвилин за вісім овідіопольці знову хвилювалися: після подачі кутового африканський легіонер "Кримтеплиці" Сулейман Діабі бив головою — і знову Василь Гаврилюк ліквідував небезпеку.

Ближче до закінчення зустрічі гра помітно пожвавилася. Небезпечні моменти почали виникати то біля одних, то біля інших воріт. Спочатку схопилися за голову представники тренерського штабу "Кримтеплиці": майстер дальніх ударів Роман Войнаровський вкотре загрожував воротам метрів з 30-ти. У цьому епізоді спортивне щастя було на боці "Дністра" — м'яч потрапив у зовнішній бік дальньої стійки й відскочив убік. Потім контратака "Дністра" мало не призвела до взяття воріт. Віталій Старовик вийшов на побачення з Сашею Тодичем, але переграти досвідченого сербського голкіпера й принести "Дністру" перемогу не зміг.

Юрій УСАТЮК.

КРАСНОКУТСЬК

Геліос — ПФК Олександрія — 1:3 (0:2).

29 березня. 14.00. Стадіон "Газовик". 1100 глядачів.

Судді: С. Скрипак, Ю. Кир'янов, Н. Рачинська (всі — Київ).

Делегат ФФУ: О. Чорний (Донецьк).

Харків: Качоренко, Радіонов, Грибанов, Лебединець (Цабрія, 42; Даудов, 61), Волошин, Чередниченко, Симінін, Леонов, Коваль, Ростовський (Костюк, 15; Ільїн, 82). ***Тренер***: Юрій Погребняк.

Олександрія: Козаченко, Куций, З. Маринчук (Смалько, 72), Тарасенко, Мигашко, Воронченко (Пономар, 86), Запорожан, Шупик, Суспіцин (Забара, 76), Кременчуцький (Бугайчук, 90+2), Кирилов (Радченко, 84). ***Тренер***: Юрій Коваль.

Голи: Леонов (51) — Шупик (29, 64), Воронченко (41).

Попередження: Лебединець (11), Грибанов (67), Леонов (77) — Мигашко (46), Козаченко (52).

Вже на восьмій хвилині матчу арбітр міг покарати олександрійців, призначивши в їхні ворота пенальті. Ввівши м'яч на правому фланзі своєї атаки з аута, "сонячні" доправили його в район 11-метрової позначки. Передача могла дійти до Грибанова, але того руками завалив на газон екс-хавбек харків'ян Кременчуцький. Апеляції й протести "червоно-чорних" на суддю не вплинули. А незабаром шанс відзначитися отримав Леонов, який напередодні матчу відзначив своє 20-річчя. Відгукнувшись на передачу від Симініна, він випередив Мигашки, але вдарив головою неточно.

Не встигли пристрасті влягтися, як у всій красі себе проявив партнер Леонова по атаці — Коваль. Отримавши пас із глибини поля, він на швидкості спробував прорватися до воріт Козаченка центром. Опонентом йому виступив Запорожан, який не дозволив форвардові вискочити на хорошу ударну позицію, в підкаті вибивши м'яч в аут.

Поступово гра помітно вирівнялася. А приблизно з середини першого тайму стала відчутною незначна перевага олександрійців. Не маючи особливих можливостей для реального загострення ситуації біля воріт Качоренка, гості почали пристрілюватися здалеку. Куцого й Кременчуцького точність підвела, а ось Шупика на 29-й хвилині фортуна своєю усмішкою не обділила. Отримавши м'яч метрах в 27-ми від мети, він по діагоналі завдав підступного для харківського голкіпера удару в дальній кут: ударившись в районі 11-метрової позначки об газон, м'яч зрадницьки поцілив у стійку й залетів у ворота – 0:1.

Пропустивши, гравці "Геліоса" зробили спробу тут же відігратися. Вже через пару хвилин метрів з десяти бив Грибанов — неточно. Олександрійці відповіли неприємним "пострілом" у виконанні Кирилова, а на 41-й хвилині свою перевагу подвоїли. Згаданий Кирилов, отримавши свободу від Радіонова, протаранив Волошина й від лицевої лінії закинув м'яч у центр воротарського, звідки Воронченко буквально заніс того в порожні ворота.

Після відпочинку зустріч поновилася атаками "сонячних", – інформує прес-служба харків'ян. І на 51-й хвилині це принесло свої плоди. Після флангового рейду м'яч потрапив у центр до Грибанова, який скинув його Ковалеві, а той відправив у хороший прорив Леонова. Не зближуючись із голкіпером, нападник добре вдарив головою в ближній кут — 1:2.

Відігравши один м'яч, "червоно-чорні" сподівались на порятунок поєдинку. Віру в досягнення позитивного результату закріпили хороші удари від Костюка. На 57-й і 61-й хвилинах бив "стріляв" по воротах "Олександрії": в першому випадку м'яч залишив поле в сантиметрах від стійки, а в другому — голкіпер олександрійців сферу зафіксував. І тут, як грім серед ясного неба, на голову господарів упав штрафний, який привів до третього гола гостей. Суспіцин елегантно навісив зі стандарту до ближньої стійки, де Шупик, вигравши позицію в Грибанова, головою класно вдарив у дальній кут — 1:3.

Олег ШЕВЧУК.

СЕВАСТОПОЛЬ

ПФК Севастополь — Сталь — 0:0.

29 березня. 14.00. Бахчисарай. Стадіон "Дружба". 2000 глядачів.

Судді: Є. Арановський (Київ), В. Давидов (Кременчук), О. Корнійко (Миргород).

Делегат ФФУ: О. Дігтяр (Полтава).

Севастополь: Сокоренко, Плешаков (Жабокрицький, 46), Патула (Шишлін, 46), Гудзикевич, Култишев (Вишняков, 85), Скворцов (Ізвеков, 24), Назаров, Меметов (Ківа, 57) Гололобов, Піскун, Кривошеєв. ***Тренер***: Сергій Дієв.

Алчевськ: Бабак, Шевченко, Пасічниченко, Назарук, Чеботаєв (Павлоников, 46), Дорошенко, Гаврик (Палагнюк, 77), Козлов (Піднебенний, 46), Валєєв, Муховиков (Лисицин, 75), Акименко. ***Тренер***: Вадим Плотников.

Попередження: Скворцов (15), Піскун (42) — Муховиков (27), Пасічниченко (83), Лисицин (90+2).

Перед першим матчем весняної частини першості севастопольці недорахувалися одразу шістьох гравців, яких тренери "награвали" в період зимового антракту. Травмовані: Башлай, Степанов, Шахов, Сергій Галюза. Тільки за три дні до матчу почав тренування після травми Жабокрицький, а найкращий бомбардир команди Андрій Шевчук пропускав цю зустріч через перебір жовтих карток. Можна собі уявити, скільки головного болю додали ці проблеми тренерському штабу севастопольців. До того ж, цей "домашній" матч команда змушена була грати в Бахчисараї.

Вже на третій хвилині Плешаков увірвався до штрафного майданчика, але затягнув з ударом, а коли, зрештою, зважився — у ворота не влучив. За чотири хвилини дві помилки поспіль зробив Назаров, але м'яч після удару Валєєва пролетів поруч із верхнім кутом воріт. На 12-й хвилині гості дуже небезпечно виконали штрафний удар із правого флангу, але севастопольців від неприємностей врятував Сокоренко.

Господарі відповіли небезпечним стандартом у виконанні Скворцова, але його навіс на воротарський майданчик замкнути ніхто не зміг. На 25-й хвилині — черговий небезпечний момент біля воріт севастопольців, але знову врятував команду Сокоренко. Алчевці намагалися забити за допомогою ударів із далекої відстані, але їм не вистачало влучності.

Після перерви команди провели по дві заміни. Треба відзначити, що в другому таймі перевагою володіли гості. Вже на 49-й хвилині Муховиков вискочив майже один на один із Сокоренком, але завдати влучного удару йому не вдалося. Чергова небезпека біля воріт севастопольців виникла на 54-й хвилині, коли найактивніший у складі "Сталі" Валуєв бив із 15-ти метрів практично по порожніх воротах, але Сокоренко зреагував на цей постріл, а Гололобов допоміг розрядити ситуацію.

Ківа, який вийшов на заміну, одразу відзначився двома пострілами по воротах Бабака. Особливо небезпечним був його другий удар зі штрафного, але голкіпер "Сталі" впорався з ним.

Ближче до кінця поєдинку господарі перевели гру до воріт "Сталі". Тим не менш, на передостанній хвилині переможну крапку міг поставити Палагнюк, але примудрився схибити з п'яти метрів.

Євген САПОЖНИКОВ.

КАЛІНІНЕ

Фенікс-Іллічівець — Ігросервіс — 0:0.

29 березня. 16.00. Стадіон "Юність". 1500 глядачів.

Судді: В. Топіха (Київ), В. Тіпанов (Київська область), А. Свистун (Чернігів).

Делегат ФФУ: В. Безсмертний (Кіровоград).

Калініне: Шевченко, Михайлюк, Яковенко, Антонюк (Порубльов, 90), Луценко, Савченко (Єрмоленко, 46), Корольков, Сверидов (Антипов, 90+2), Даценко, Поспєлов (Юрковський, 46), Блудов (Івашко, 70). ***Тренер***: Іван Марущак.

Сімферополь: Лавренюк, Ветренников, Чернік, Березовський, Пісний, Бондарчук, Мартинов, Колесник (Горбатко, 89), Якименко, Олійник (Ібрагімов, 79), Ілляшов. ***Тренер***: Сергій Шевченко.

Попередження: Луценко (71) — Якименко (41).

Взимку "Фенікс" пережив багато неприємних хвилин. Багато хто вже списував його з рахунків. Іншу думку щодо цього мав президент клубу Андрій Рюмшин. Він зміг знайти вихід, здавалося б, із безнадійного становища. Тепер під прапором "Фенікса-Іллічівця" виступає команда "Гермес". Тренує її Іван Марущак, якого пам'ятають у Криму, а генеральним директором клубу став майстер спорту міжнародного класу Віталій Косовський. Потрібно відзначити, що в новому колективі зібрані футболісти хорошого рівня, котрі пройшли школу "Динамо", "Шахтаря" й інших відомих клубів. Безумовно, їм хотілося показати себе з найкращого боку вже в першому матчі на домашній арені. Звичайно, їхав за очками й ФК "Ігросервіс", який не зміг провести велику селекцію, проте зберіг майже всіх гравців основи. Втім, про Матвія Бобаля будуть ще довго згадувати вболівальники...

Вже перші хвилини поєдинку показали, що команди обрали різну тактику. Так, господарі побудували гру на потужній обороні й контратаках. А гості більше прагнули атакувати. У напад був переведений Володимир Мартинов, який мав допомагати Андрію Ілляшову. Мобільним був і півзахист, де дебютували Олексій Олійник та Андрій Пісний.

Атакували футболісти з Сімферополя багато. Чого лише вартий момент, коли Олексій Якименко скинув м'яч на Мартинова, а капітан головою переправив його на Ілляшова. Форвард правильно ударив головою, але голкіпер зумів зреагувати. Господарі, яких добре підтримувала місцева "торсида", виявилися не з боязких. Ударів завдавали Микита Блудов, Платон Сверидов (цей вихованець "Шахтаря" відзначається помітною креативністю). Перший тайм показав, що суперники дуже пристойно підготовлені функціонально. Швидкості були високі, боротьба йшла на кожній ділянці поля. Втім, до перерви рахунок не був відкритий.

Відомий тренер Анатолій Заяєв говорить у таких випадках, що перерва пішла на користь: футболісти отримали необхідну інформацію, скоригували свої дії. Стала помітною перевага гостей. А Марущак ввів у гру нових футболістів. Серед них хотілося б виокремити Руслана Єрмоленка. Цей хлопець рано пізнав смак великого футболу й вважався одним із найперспективніших півзахисників серед юніорів. Школа "Динамо" зі столиці України, потім численні переходи. Зараз Єрмоленко переживає другу молодість. У цьому повністю зміг переконатися Лавренюк. Сам Руслан двічі небезпечно бив по воротах ФК "Ігросервіс". Ще кілька разів він асистував партнерам. Відзначимо, що молодий голкіпер не підвів ні товаришів, ні своїх наставників, які зробили вибір на користь Максима. Воротар зберіг свої володіння "сухими". Можливо, менше, але заслужив похвали й Костянтин Шевченко. Його кілька разів перевіряли Ілляшов, Мартинов, Якименко, Пісний. До фінального свистка жодній із команд відзначитися так і не вдалося.

Павло МОРОЗОВ.

УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛ

УЧАСНИК "ДИВО-МАТЧУ"

Його пас допоміг статися одній з головних сенсацій в історії чемпіонатів світу з футболу

Цей виходець з України потрапив у історію завдяки одному-єдиному матчу, одному-єдиному голу. В багатій біографії Уолтера Бара — низка досягнень і титулів, але саме день 19 червня 1950 року зробив його славетним. Тепер про ту зустріч зняли фільм і написали книгу, і називають її не інакше, як "Диво-матч". Мова про одного з творців дива — Уолтера Альфреда Бара.

НАШ ЧОЛОВІК

Виходець із галицької єврейської родини, Уолтер народився у Філадельфії — одному з українських центрів футболу. Власне, його родину добре знали тамтешні українці — предки Бара виступали у львівських єврейських командах, які мали хорошу репутацію та сильні клуби, такі, як "Хакоах", "Гамсонея", "Хапоель".

У Філадельфії хлопець уже в 11 років почав свої виступи в футболі в складі "Lighthouse Boys Club" в філадельфійському районі Кенсінґтон. Виступаючи у складі "Філадельфія Нейшнелс", Уолтер виділявся своїм талантом. Уже в 16 років він приєднався до цієї команди як аматор, і після Олімпіади, за наполяганням тренера Джиммі Міллза, підписав професійний контракт. Під час американського турне 1949 року національної збірної Шотландії молодий хавбек упав у око європейських фахівців. Екс-гравець збірної Шотландії Томмі М'юрхед, який бачив Уолтера в дії, написав у своїй колонці в газеті "Глазго Дейлі Мейл": "Бар досить хороший, щоб грати в кожній команді першого дивізіону Великобританії". Хто знав, що вже за рік вся Великобританія говоритиме про Бара і його товаришів...

У РОЛІ "БРАТА МЕНШОГО"

Але вже тоді Уолтер був досить відомим гравцем, капітаном олімпійської та національної збірних. 6 серпня 1948 року він дебютував у національній збірній в європейському турне, під час якого янкі поступилися норвежцям — 0:11 та північноірландцям — 0:5. 1948 року він взяв участь у літній Олімпіаді, яка довгі роки лишалася єдиною для американської олімпійської збірної. Уже в 1/8 фіналу американці "з тріском" програли італійцям — 0:9, однак на той час навіть сам факт потрапляння збірної США на фінальний турнір Олімпіади можна було вважати сенсацією. 21 вересня 1949 року на шляху до чемпіонату світу-1950 Бар забив свій перший і останній гол у складі збірної у ворота кубинців. США впевнено пройшли кваліфікацію на мундіаль. Фактично та ж команда, яка змагалася у Лондоні, вирушила до Бразилії на перший повоєнний чемпіонат світу.

Їй випало грати проти збірної Англії — для американців принциповішого протистояння на той момент й бути не могло. Що могла протиставити родоначальникам футболу збірна країни, де не було цілісної ліги, а зіркою збірної вважався, приміром, Маккінвей, який кілька років тому виступав у третьому англійському дивізіоні?

Стенлі Метьюз і Альф Ремзі, Райт і Фінней — ось хто виступав у збірній Англії. Родоначальники футболу, переконані у власній неперевершеності, до 1950 року ніколи не брали участі в чемпіонатах світу, заявляючи: їхній клас настільки вищий, що будь-хто з претензіями на вміння в грі з м'ячем має спершу зіграти в Лондоні й показати свій рівень в матчі проти єдиних і непереможних. Аж до 1950 року всі міжнародні матчі Англії зводилися до регулярних міжусобиць з валлійцями, шотландцями та ірландцями, а також до періодичних розгромів всіх "вискочок", які ризикували завітати на "Уемблі". За весь цей час лише кільком командам вдавалося заслужити оплески й повагу прискіпливої острівної публіки: "вундертіму" Австрії, "чарівним мадярам"... І тут — перший виїзд на мундіаль, і відразу матч проти янкі, невірної провінції.

КОЛИ ШАНСИ 1:500...

День 19 червня 1950 року, без перебільшення, став однією з головних дат міжнародного футболу, відправною точкою переділу світових футбольних авторитетів. Того дня луснув, як мильна бульбашка, один з найголовніших міфів історії світового футболу. Непереможність і недосяжність англійського футболу, культивована десятиліттями, була розбита об команду нізвідки.

Того дня у Белу Орізонті відбувся звичайний матч групового турніру. У ньому Англія поступилася США з мінімальним рахунком, і єдиний гол з передачі Бара забив гаїтянин Джо Гітдженс. На той час він офіційно працював посудомийником у ресторані...

І хоча англійці провели також матчі проти Чилі та Іспанії, і, в підсумку, саме іспанцям поступилися з мінімальним рахунком й пропустили їх у фінал чотирьох, саме поразка від янкі була сприйнята як найбільша ганьба. Антигероїв вдома, у Великобританії, зустрічали свистом і несприйняттям. Лондонська газета "Дейлі Джеральд" написала такі слова на своїй першій сторінці: "У Ріо-де-Жанейро почив у бозі і пішов від мирської суєти англійський футбол. Кончина його глибоко вразила велике коло його друзів і знайомих. Ми берегтимемо про нього вічну пам'ять".

Такі настрої в Англії панували аж до 60-х, коли родоначальники повернули собі свій статус завдяки перемозі збірній на домашньому мундіалі-66, "Тоттенхем" та "Вест Хем" виграли Кубок кубків, а "Манчестер Юнайтед" за рік після "Селтика" виграв Кубок європейських чемпіонів-68. Але ніколи більше англійський футбол не мав статусу виняткового й неперевершеного, а всі інші країни не стояли далеко-далеко внизу.

Ось вона, легендарна команда з "Диво-матчу" 1950 року: верхній ряд: Менеджер Уолтер Ґейзлер, Джозеф Мака, Чарлз Коломбо, Френк Боргі, Херрі Кіоу, Уолтер Бар, тренер Вілльям "Білл" Джеффрі. Нижній ряд: Френк Уоллес, Едвард Макіллвені, Вірджиніо Паріані, автор єдиного гола з передачі Бара Джозеф Гетдженс, Джон Соса, Едвард Соса.

ДАЛІ — РОБОТА...

А от герої мундіалю — американці — поверталися додому без революцій. Футбол — соккер — лишався у США прерогативою лише певних кіл емігрантів — італійців, балканців, українців... Американський "професіонал" отримував за гру в соккер зовсім невеликі гроші, тому, приміром, автор голевого паса в матчі проти англійців Уолтер Бар упродовж усієї своєї славної кар'єри підробляв шкільним учителем фізкультури. У складі "Філадельфії Нейшнелс" Уолтер виграв Амерікен Соккер Лігу в 1950, 1951 і 1953 роках та досяг фіналу Відкритого Кубка США 1949 і 1952, а перейшовши до іншої філадельфійської команди — "Урік Тракерс", Бар виграв цей титул і в 1955, 1956 роках. Виступав Бар і в складі національних команд — у монреальському єврейському "Хакоах" в літньому сезоні 1953 року, з яким дістався національного фіналу, програного "Нью-Вестмінстер Роялс", в українському УСТ "Тризуб", в нью-йоркській німецько-американській лізі в складі "С.К. Айнтрахт" та "Герман-Хангерієнс".

На фоні американських футбольних буднів справжнім святом для місцевих футболістів ставали товариські матчі із заокеанськими командами, які проводили свої турне. У складі збірної Американської Ліги Соккера, Збірної всіх зірок (ASL All-Stars Team) Уолтеру Бару пощастило протистояти багатьом славним гравцям. 1948 року він грав проти "Ліверпуля" та національної збірної Ізраїлю. 1950-го — проти турецького "Бешикташа" та шведського "Юнкоппінга". 1951-го — проти "AlKa" із Стокгольма. 1953-го — проти віденського "Рапіда". 1956-го — проти "Евертона"... У квітні 1952 року в складі національної збірної США Уолтер грав перед більш як 100-тисячною публікою "Хемпден Перк" у Ґлазґо, де янкі грали проти Шотландії. 7 квітня 1957 року Уолтер Бар зіграв свій останній матч у складі національної збірної США. У кваліфікації на чемпіонат світу-58 США поступилися сусідам-мексиканцям з ураганними 0:6.

ПЕРЕДАЮЧИ СВІЙ ДОСВІД

Після завершення кар'єри, Уолтер Бар став успішним тренером в університетах Темпл та Пенн Стейт, а також у професійних командах "Філадельфія Юкрейнієнс" та "Філадельфія Спартанс". Також невтомний Бар працював упродовж 17 років у школі "Франкфорт". За підрахунками американських статистиків, упродовж кар'єри тренера Уолт виграв 448 матчів, 137 звів унічию і програв лише 70. 1979 року його визнали тренером року в NSCAA, а за 14 років тренерської роботи його команда "Ніттані Лайон" проходила до турнірів NSCAA 12 разів. 1995 року Уолтера Бара обрали в зал слави Національної асоціації футбольних тренерів США.

У таких багаторічних спортивних успіхах Бара — величезна робота і неабияка любов цієї людини до спорту. Його дружина Дейвіс Енн вигравала плавальні турніри, його донька, також Дейвіс Енн Бар, в 1977 році ввійшла до збірної США з гімнастики. Всі три сини Уолтера Бара також не лишилися осторонь футболу. Кейсі та Кріс грали у складі Олімпійської збірної США та у командах Північноамериканської футбольної ліги "Філадельфія Атомс", син Метт — у "Колорадо Карібоуз". Та й сам Бар привчав своїх дітей та учнів не лише до футболу, а й до баскетболу, ракетболу, американського футболу, гольфу та гімнастики. Як запевняють історики футболу, в кожному з цих видів Уолтер міг не тільки теоретизувати, а й показати клас на практиці.

У ТІНІ ДИВА

Зараз, зав'язавши з футболом, Уолтер Альфред Бар живе у штаті Пенсильванія, неподалік студентського Пенн Стейт, де він провів такі яскраві роки як тренер. Однак йому не дадуть забути про той "Диво-матч" 1950 року, адже то була одна з найдивовижніших сторінок світового футболу. Ще 1976 року вся команда США, яка виграла "Диво-матч" проти Англії 1950 року, ввійшла в Національну залу слави. Через 28 років, у січні 2004 року Бар та чотири інших живих члени тієї команди у місті Шарлотт визнані почесними членами Національної асоціації футбольних тренерів США.

А 2005 року знаменита кіностудія "Дісней" зняла фільм "Гра їхнього життя", присвячений "Диво-матчу" 1950 року. В поставленому Дейвідом Енспо фільмом Бара зіграв Вес Бентлі. У фільмі все поставлено за голлівудськими стандартами: сміливі "андердоґи", в яких ніхто не вірить, гідні супротивники із своїми амбіціями, та, звісно, хеппі-енд. Як не парадоксально, сюжет фільму цього разу цілком співпадає із життєвими подіями. Адже це був черговий бій Давида з Голіафом, чергове перевтілення Попелюшки, яких так багато в нашому житті. За це ми, власне, й любимо футбол і життя...

Артур ВАЛЕРКО.

Ді Стефано з виграними Кубками чемпіонів.

УНІВЕРСАЛ СВІТОВОГО РІВНЯ

Багато футбольних симпатиків вважають Альфредо Ді Стефано найкращим гравцем за всю історію світового футболу. І хоча шанувальники Пеле, ймовірно, визнають подібну заяву абсурдною, мільйони людей, які захоплювалися потужною грою Ді Стефано, напевно, погодяться з тим, що цей гравець — справді найкращий.

Він мав блискучу південноамериканську техніку, артистичність, точний та сильний удар, а також велику відданість футболу. В його автобіографічній книзі "Спасибі, друже!" можна знайти такі рядки: "Часто, навіть із високою температурою, мені вдавалося переконати тренерів, що я можу вийти на поле. Футбол — велика гра, і коли ти знаходишся у великому клубі, то звичайний матч для тебе — привілей. І такий самий привілей — віддати грі все, що в тебе є". Цими принципами Альфредо Ді Стефано керувався упродовж всієї своєї тривалої футбольної кар'єри.

ФУТБОЛІСТ ВСУПЕРЕЧ ЗАБОРОНАМ

Народився майбутній футболіст у Барракасі, бідному передмісті Буенос-Айреса, і перші — жорсткі — уроки гри у футбол здобув на вулицях міста. Саме в цих дитячих баталіях він розвинув у собі ту вражаючу витривалість і легендарну стійкість, якими пізніше дивував увесь світ.

Його батько грав за провідний аргентинський клуб "Рівер Плейт", проте різко обірвав свою кар'єру (однією з причин стала серйозна травма коліна), коли футбол в Аргентині став професійним. Для Ді Стефано-старшого гра була розвагою, а не засобом заробляти на життя. Його основним заняттям було вирощування картоплі, і на полях його ранчо працювали кілька десятків найманих робітників. От чому він був не дуже задоволений, коли його сини — Альфредо і Туліо — серйозно зацікавилися футболом. У віці 13-ти років Альфредо, всупереч забороні батька, вирушив на щорічні оглядини талантів до "Рівер Плейта", які закінчилися для нього позитивно вже через 20 хвилин, — причиною цьому став швидкий хет-трик.

У головній команді "Рівера" він дебютував у 1943 році. Сталося це 7 серпня 1944 року, коли юний футболіст вперше вийшов на поле в основний команді в матчі проти "Хуракана". Дебют, потрібно визнати, вийшов невдалим — Альфредо травмував гомілкостоп, і в другому таймі був вимушений залишити поле. Після того матчу особливих перспектив закріпитися в основній команді в нього не було, і тому Альфредо з радістю прийняв пропозицію грати в клубі, проти якого відбувся його дебют у вищому дивізіоні, — "Хуракані". "Рівер Плейт", не заперечуючи, віддав його в оренду. За два роки "Рівер" вирішив повернути молодого футболіста, але за нього довелося викласти суму, більшу в 16 разів!

Повернувшись, Альфредо забив 27 голів у 30 матчах (і це в 19 років!), привівши "Рівер" до чемпіонства, а в 1947 році приніс Аргентині перемогу в Кубку Америки. Стиль гри Ді Стефано спростував тодішні уявлення про те, що сильний нападник має бути трохи нижчим за стелю і кілька кілограмів не дотягувати до центнера. М'який, стрункий, стрімкий, він тонко відчував динаміку гри... Альфредо значно розширив діапазон своїх дій, не тільки завершуючи атаки результативними ударами, а й вдало асистуючи своїм партнерам.

АЛЬФРЕДО ДІ СТЕФАНО

Дата народження: 4 липня 1926 року.
Місце народження: м. Буенос-Айрес (Аргентина)
Позиція: нападник

Виступав за клуби: "Рівер Плейт" (1943—1949, 65 матчів/49 м'ячів), "Хуракан" (1946—1947, 25/10), "Мільйонаріос" Колумбія (1949—1953, 102/88), "Реал" Мадрид, Іспанія (1953—1964, 282/216), "Еспаньол" Іспанія (1964—1966, 47/11).

Захищав кольори трьох національних збірних: Аргентини (6 матчів, 6 м'ячів), Колумбії (4/0) та Іспанії (31/23).

Втім недовго Альфредо балував своїх шанувальників. Через чергову економічну кризу в країні він був змушений переїхати до відносно благополучної Колумбії, де впродовж чотирьох років грав у місцевій "піратській" першості (яка не підкорювалася юрисдикції ФІФА) в складі "Мільйонаріоса", забивши за цей час майже 300 (!) м'ячів, і встиг навіть зіграти кілька матчів за тамтешню збірну. Колумбійські газети не були щедрими на похвали: "Ді Стефано — найшвидший і найгрізніший центрфорвард на континенті". А прізвисько Біла Блискавка, яким нагородили Ді Стефано, закріпилося за ним на все життя.

Визначна подія в кар'єрі Альфредо Ді Стефано сталася в 1952 році. Тоді "Мільйонаріос", як і кілька інших клубів з різних країн, був запрошений до Іспанії — для участі в турнірі, присвяченому 50-річчю мадридського "Реала". Матчі проводилися в кількох містах і перетворилися на справжнє свято. Переможцем турніру стала колумбійська команда — в зустрічі з ювіляром вона перемогла — 4:2, і два голи забив саме Ді Стефано. Після гри президент "Реала" Сантьяго Бернабеу сказав свою "історичну фразу", яку потім частенько згадували іспанські журналісти: "Ді Стефано варто брати".

11 РОКІВ У МАДРИДІ

змагалися мадридський "Реал" і каталонська "Барселона". Примітно, що з кожним із клубів він встиг підписати контракт. "Реал" заплатив гроші "Мільйонаріосу", за який виступав футболіст, а "Барселона" — аргентинському "Рівер Плейту", якому формально належав Ді Стефано. Щоб вирішити суперечку, іспанський суд ухвалив рішення: один сезон Альфредо грає за "Реал", і один — за "Барсу". Але тут Ді Стефано пішов на хитрість: він настільки блідо відіграв перше коло за мадридців, що "гранатово-сині" відразу продали свої права на гравця "Реалу". Чотири дні потому "вершкові" розгромили "Барсу" — 5:0, а Ді Стефано відзначився хет-триком. Так розпочалася його легендарна кар'єра в мадридському клубі. "В Європі я, нарешті, досягнув того, до чого несвідомо прагнув вже давно: можливість грати в інтелектуальний футбол", — згадує дон Альфредо.

Якщо за океаном він диригував на вістрі атаки, то в складі "Los blancos" він не лінувався допомагати й у захисті. Альфредо був скрізь. Скидалося враження, що протягом однієї атаки він легко міг а) розпочати; б) збігати до буфету та поїсти; в) стати автором гола. Не помічений у питущих компаніях чи оргіях, зразковий сім'янин і батько чотирьох дітей, Альфредо ніколи не витрачав сили ні на що, окрім футболу. Тому, напевно, й грав до сорока років на високому рівні.

Альфредо незмінно забивав в кожному з п'яти виграних фіналів КЄЧ (на один титул більше лише в його одноклубника Франсиско Хенто), п'ять разів вигравав "Пічічі" (звання найкращого бомбардира чемпіонату Іспанії), вісім разів — чемпіонат Іспанії, розбавивши цей коктейль Міжконтинентальним кубком і такою "дрібницею", як звання найкращого бомбардира в історії "Реала" (307 м'ячів) і "Золотими м'ячами" в 1957 і 1959 роках. Це, зрозуміло, далеко не повний послужний список, в якому, на жаль для Сеньйора Реала (ще одне прізвисько Ді Стефано), немає виступу в фінальних стадіях світової першості. Був шанс на ЧС-1962, але авторитарний і жорсткий тренер іспанців Еленіо Еррера, якому одного разу Альфредо відмовився потиснути руку, так жодного разу й не випустив нападника на поле.

Легенда "Реала" після 11-ти років перебування в клубі залишила Мадрид із скандалом і за доволі несподіваних обставин. У 1963 році, під час комерційного турне іспанців по Венесуелі, місцеві повстанці викрали легендарного гравця, але через два дні відпустили. Коли ж президент Сантьяго Бернабеу дізнався, що Альфредо швидко порозумівся з викрадачами й грав із ними в карти, і без того непростим стосункам гравця й функціонера прийшов кінець.

Цього ж року Ді Стефано відзначився і з позитивного боку. Саме дону Альфредо було довірено капітанську пов'язку збірної світу, яка проводила матч зі збірною Англії на честь 100-річчя англійського футболу. В зіркову команду, крім нього, входили Копа, Пушкаш, Ейсебіо, Лоу, Яшин... Той поєдинок виграли іменинники-англійці з рахунком — 2:1, але, звичайно, ніхто не засмутився через програш. У 1965 році йому поталанило виступати за збірну світу ще одного разу — цього разу в прощальному матчі великого англійського футболіста Стенлі Метьюза.

КРАЩИЙ ЗА МАРАДОНУ Й ПЕЛЕ

Трохи погравши за "Еспаньол", дон Альфредо провів свій прощальний матч 7 червня 1967 року в футболці "Реала" на "Сантьяго Бернабеу" (були присутніми 120 тисяч глядачів) проти шотландського "Селтика". З великого футболіста вийшов непоганий тренер. Він приводив до чемпіонського звання в Аргентині "Бока Хуніорс" і рідний "Рівер Плейт", в Іспанії — "Валенсію", з якою в 1980 році також виграв Кубок володарів Кубків. Очолював і мадридський "Реал", який назавжди став рідним для нього (срібло — 1983 і бронза — 1991).

ДОСЯГНЕННЯ:

Чемпіон Аргентини (1945, 1947), чемпіон Колумбії (1949, 1951, 1952, 1953), володар Кубка Колумбії (1953), чемпіон Іспанії (1954, 1955, 1957, 1958, 1961—1964), володар Кубка Іспанії (1962), переможець Кубка європейських чемпіонів (1955/1956—1959/1960), володар Міжконтинентального Кубка (1960), чемпіон Кубка Америки в складі збірної Аргентини (1947);

Володар "Золотого м'яча" (1957, 1959), найкращий бомбардир Кубка європейських чемпіонів (1958, 1962), найкращий бомбардир Аргентини (1947), найкращий бомбардир Колумбії (1951, 1952), найкращий бомбардир Іспанії (1954, 1956—1959), найкращий спортсмен Іспанії (1957, 1959, 1960, 1964), входить до числа 100 найкращих футболістів XX століття (під шостим номером — після Пеле, Марадони, Кройффа, Бекенбауера та Платіні).

Тренував клуби "Ельче" Іспанія (1967—1968), "Бока Хуніорс" Аргентина (1969—1970, 1985), "Валенсія" (1970—1974, 1979—1980, 1986—1988), "Спортинг" Португалія (1974), "Райо Вальєкано" Іспанія (1975—1976), "Кастельйон" Іспанія (1976—1977), "Рівер Плейт" Аргентина (1981—1982), "Реал" Мадрид, Іспанія (1982—1984, 1990—1991).

Закінчивши тренерську кар'єру, Альфредо, якого у 1989 році визнали, відповідно до опитування France Football, найкращим володарем "Золотого м'яча" всіх часів, повернувся до структури "Реала", а в 2000 році отримав звання почесного президента "вершкових". Зараз Ді Стефано не часто можна побачити на урочистих подіях, оскільки пересувається він виключно на візку. В грудні 2005 року багато видань написали про те, що великий з великих помер від інфаркту. Але, на щастя, напад не призвів до летального результату. Ді Стефано зробили шунтування серця, і зараз він почувається більш-менш нормально. В травні минулого року керівництво "Реала" вирішило назвати ім'ям дона Альфредо запасний стадіон клубу, на якому зараз грає дубль "Реала".

"Я не знаю, чи грав я краще за Пеле, — якось сказав Марадона. — Зате я знаю, хто грав краще за нас обох разом узятих – це дон Альфредо". З Пеле, до речі, у Ді Стефано стосунки особливі. По-перше, до Мадрида великого бразильця не взяли через те, що був проти Ді Стефано: "Не може бути двох пастухів у стаді!" По-друге, в день святкування свого 70-річчя він боляче вколов бразильця, сказавши: "Якби моїм тренером був сам Бог, я би, врешті-решт, попросив його навчити мене грати головою так, як Пеле. Тому що голова в мене служила для іншого – я звик думати нею".

НАСТУПНИК БІЛОЇ БЛИСКАВКИ

У 1994 році, коли Ді Стефано вже відійшов від футбольних справ, в мадридському "Реалі" дебютував 17-річний Рауль Гонсалес Бланко. Хто знав, що через 14 років цьому хлопцю вдасться повторити, а згодом і перевершити, здавалося б, непохитний рекорд результативності Альфредо Ді Стефано в 307 м'ячів. Сталося це 31 січня 2009 року, коли "Реал" на виїзді обіграв "Нумансію", а Рауль забив перший із м'ячів своєї команди.

Ді Стефано не забув сказати кілька слів про свого наступника: "Я дуже радий за Рауля. Це неординарний успіх для нього. Він важливий гравець для "Реала" і великий професіонал. Рауль заслужив своє право грати за цей клуб до цих пір. Це не так просто, як здається. Я гадаю, що це найважливіша його межа. Він знає, як долати перешкоди. Він не природжений бомбардир, як і не великий захисник, але він тяжко працює на полі, завжди рухається й бореться. Він допомагає команді в глибині поля і забиває м'ячі. Він справжній командний гравець, і це велика перевага бути таким. Рауль завжди знає, що необхідно робити. Ось чому він досі грає за "Реал". Кожен тренер, який очолював команду, використовував його, тому що він кращий за інших", — такі слова з вуст легенди мають дуже лестити нинішньому бомбардиру "Реала".

Втім Рауль продовжує грати, а, відповідно, й досягнення Ді Стефано вже цього року стануть "лише другими". Проте ніхто не зможе сказати, що від цього дон Альфредо став менш відомим і популярним серед уболівальників "Реала" й шанувальників футболу. Просто поряд із ним тепер можна поставити ще одного футболіста, не менш унікального і вартого пошани.

Юрій ВИШНЕВСЬКИЙ.

Ді Стефано поруч з нинішнім поколінням гравців «Реала».

СКАНВОРД № 224. «МІЛАН»-2003

Фото 1 · Фото 2 · Бомбардир · Фото 3 · Кіпер "Херенвена" · Грем Ле ... · Команда з Бельгії · Йохан де ... · Бум Кун ... · Фото 4 · Екс-тренер "Челсі" · Бек "Сошо" ... Мамедов · Мерфі, Мальбранк · ... Туран · Люксемб. клуб · Фото 5 · Фото 6 · Фото 8 · Країна-організатор ЧС-2010 · Фото 7 · Клуб із Пермі · "Шрек" · Фото 9 · Франц. клуб · Кьюелл, Барош · Воротар "Борусії" Дортмунд · Рос. клуб · Сон ... Гуг · Стадіон в Оркусі · Нападник "Альмерії" · Оборонець "Чорноморця" · Чемпіон Італії · Фото 10 · Габріель ... Батистута · Важ ... · Поле · Екс-бек "Спартака"М · Клуб із Туреччини · ... Адріансе · Наставник "Вольфсбурга" · Послідовність · Фото 11 · Івуарійський футболіст · ... Ру · Фінський клуб · Вболівальник · Орган влади · Штаб-квартира УЄФА

Фото 1

Фото 2

Фото 3

Фото 4

Фото 5

Фото 6

Фото 7

Фото 8

Фото 9

Фото 10

Фото 11

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Євро-2012

НІМЦІ ЗАВЕРШИЛИ ПРОЕКТУВАННЯ "ОЛІМПІЙСЬКОГО"

25 березня генеральний проектант реконструкції НСК "Олімпійський" німецька компанія ГМП завершила роботи з розробки проектної документації стадії "Проект".

Після цього німецькі фахівці передали документацію вітчизняному архітектурному бюро "Ю. Серьогін" для адаптації до норм і вимог українського законодавства. Про це повідомила прес-служба Міністерства у справах сім'ї, молоді і спорту. За інформацією міністерства, затверджений міжвідомчою робочою групою у жовтні 2008 року, графік робіт з підготовки НСК "Олімпійський" виконується в повній мірі та без затримок.

Роботи з консультаційного супроводу реконструкції стадіону виконують відомі європейські консалтингові компанії Strategic Leisure (Стратеджік Лежер) та POYRY (Порі). Повне закінчення усього комплексу будівельно-монтажних робіт заплановано на грудень 2010 року.

ТИМОШЕНКО ПОПРОСИТЬ ПЛАТІНІ ЗА ДОНЕЦЬК

Федерація футболу, Кабінет Міністрів України і влада Донецька мають намір звернутися до УЄФА по дозвіл використовувати готельний потенціал віддалених від стадіонів міст під час проведення футбольного чемпіонату Європи з футболу Євро-2012.

Як передає УНІАН, про це повідомив на прес-конференції донецький міський голова Олександр Лук'янченко.

"Ми, спільно з Федерацією футболу та Кабінетом міністрів, звертатимемося до УЄФА з таких питань: припустимо, якщо будуть після групового турніру чвертьфінальні та півфінальні матчі в місті Донецьку, то в цьому разі задіювати готельний потенціал більш віддалених міст від Донецька, таких, як Дніпропетровськ, Запоріжжя, Харків і Луганськ", — сказав мер.

Окрім того, за його словами, розглядається питання про те, щоб задіювати аеропорти Дніпропетровська, Луганська та Маріуполя.

ПОЛЬЩА ВЗЯЛА ЗА ЗРАЗОК "ДОНБАС-АРЕНУ"

До Донецька прибули представники компанії PL.2012, державної організації Польщі, які займаються підготовкою стадіонів й інфраструктури міст до чемпіонату Європи-2012. До делегації також увійшли менеджери стадіонів, які будувалися в Познані, Гданьську та Варшаві.

Головною метою їх візиту стала "Донбас-Арена", де проводитиме з літа 2009 року домашні матчі "Шахтар". Партнери України по проведенню Євро взяли донецький стадіон за зразок і приїхали переймати досвід, повідомляє офіційний сайт футбольного клубу.

Зокрема, поляки мають намір аналогічним чином організувати в себе інфраструктуру, системи контролю й розповсюдження квитків, безпеки, охорони й відеоспостереження, а також схожим чином налагодити живлення й організацію руху під час матчів.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт: www.ukrainian-football.com

В.о. головного редактора Л.О. МАКСИМЕНКО
Черговий по номеру В.В. ПРИГОРНИЦЬКИЙ

Видруковано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025045.
Індекс 60994.

